

ΚΑΠΕΤΑ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ

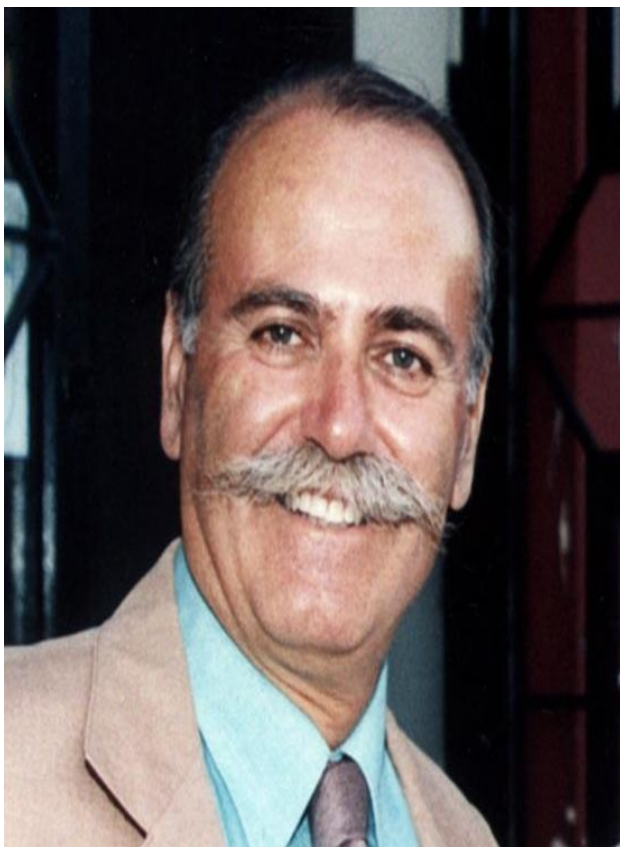
ΘΑΛΑΣΣΑ ΞΕΛΟΓΙΑΣΤΡΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ



Α΄ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΑΤΡΑΙ 2020



Ο καπετά Γιώργος Σπηλιώτης
Δρ. Πολιτικός Μηχανικός
άρχισε να γράφει ποίηση από
τα γυμνασιακά του χρόνια,
συνέχισε τα χρόνια που ήταν ναυτικός,
μετά φοιτητής στο R.P.I. Troy, N.Y.
και παρουσιάζεται στο ποιητικό
προσκήνιο 1980.

Τα ποιήματά του εμπνευσμένα
από τη θάλασσα είναι γεμάτα αρμύρα,
μιλούν για τη θαλασσινή ζωή, τα
τερτίπια της θάλασσας, τους καημούς
της ξενιτειάς και το νόστο.

Μια άλλη ομάδα ποιημάτων είναι
εμπνευσμένα από τη μυθολογία,
την ιστορία, την φιλοσοφία
και μιλούν για τον άνθρωπο.

Επικοινωνία: e-mail: yorgospil@gmail.com, Σερίφου 11, Πάτραι, 26442
Διαδίκτυο: www.yorgos-spiliotis.com

Εικόνα εξωφύλλου από Δωρεάν <https://pixabay.com/el/photos>

Όρτσα και Φύγαμε

*Έτοῦτο πού στά χέρια σου τώρα κρατῶς
νοσταλγικές κρύβει στιγμές βρεγμένες ἀπ' ἀρμύρα.
Ἄν θές νά δεῖς τή θάλασσα στεφανωμένη μ' ἄστρα,
τό σάκο σου ἐτοίμασε καί ὄρτσα τά πανιά,
θά ταξιδέψουμε μαζί μέχρι τῆς γῆς τήν ἄκρη.*

*«Ἄν δε μου δίνες τήν ποίηση, Κύριε,
δε θά 'χα τίποτα γιά νά ζήσω»
(Νικηφόρος Βρεττάκος)*

Ευχαριστίες:

Θα ήθελα να ευχαριστήσω για την επιμέλεια του βιβλίου τον Δημήτρη Μαρκόπουλο και για τις κριτικές τον Κώστα Σταμάτη, τον Κώστα Καρούσο Πρόεδρο της Ε.Ε.Λ., τον Παναγιώτη Καπνιστή, το Σωτήρη Νικολακόπουλο, το Σταύρο Ιντζεγιάνη, το Φώτη Δημητρόπουλο, τον Σπυρίδωνα Λυκούδη, το Γιώργο Μαρινάκη και τους συνοδοιπόρους που μου αφιέρωσαν κάποιο ποίημα.

ISBN

Ενότητες:

Σελίδα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α΄: ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ

Β΄: ΕΡΩΤΙΚΑ

Γ΄: ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Δ΄: ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ε΄: ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

ΣΤ΄: ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Ζ΄: ΛΟΞΟΔΡΟΜΙΚΗ ΡΟΤΑ

Πρόλογος

Ο λεβέντης στο σώμα, στην ψυχή και στην αγάπη, ο βαθύς μελετητής της ιστορίας και της μυθολογίας, ο μύστης της φιλοσοφίας και ο μεγάλος εραστής της θάλασσας, ο καπετά - Γιώργος Σπηλιώτης μας εξέπληξε και πάλι με την έκδοση της νέας ποιητικής συλλογής του με τίτλο «Θάλασσα Ξελογιάστρα».

Με τη νέα του ποιητική δημιουργία φανερώνει για άλλη μια φορά τη μεγάλη του αγάπη προς τη θάλασσα, που από τα νεανικά του χρόνια τη διέσχισε σε όλα της τα πλάτη και μήκη της γης κι ακόμη τον ξελογιάζει. Ατέλειωτη η θάλασσα, ατέλειωτη και η αγάπη του γι αυτή. Και το φανερώνει αυτό με τον τίτλο που έδωσε στη νέα ποιητική του δημιουργία. Γιατί, πέρα από την ενότητα των ποιημάτων που αναφέροντα στη θάλασσα, υπάρχουν και άλλες αξιόλογες ενότητες, όπως είναι ο Έρωτας, οι Φιλοσοφικές του Ανησυχίες, τα Ιστορικά γεγονότα, ο Ύμνος του προ το μεγαλείο της ένδοξης Ελλάδας κλπ, εν τούτοις, τον τίτλο της νέας ποιητικής του δημιουργίας τον κέρδισε και πάλι η θάλασσα, δείχνοντας ότι παρά το ξεμπαρκάρισμά του και τώρα, στην ώριμη ηλικία του, παραμένει ο μεγάλος της εραστής!

Και ας γνωρίσει ο αναγνώστης, ότι ο καπετά – Γιώργος ύμνησε τη θάλασσα σε πολλές ποιητικές δημιουργίες όπως είναι η «Θάλασσα Αγάπη μου», «Ο Φάρος», «Ο Ναυτικός μου Σάκος», «Θάλασσα ο Μεγάλος Έρωτάς μου», η καταπληκτική «ΠΥΘΕΑΔΑ» με το διερευνητικό ταξίδι του Πυθέα από τη Μασσαλία ως τη Θούλη και που το στυλ της και οι 3430 δεκαπεντασύλλαβοι ιαμβικοί στίχοι(!) μας φέρνουν στη μνήμη την Ιλιάδα και την Οδύσσεια του Ομήρου.

Και τώρα θέλει να ξαναζήσει τις στιγμές που έζησε μαζί με τους συντρόφους του ναυτικούς στα ατέλειωτα θαλασσινά τους ταξίδια και τη λαχτάρα του αυτή τη διατυπώνει με το ποίημα «Ένα Ταξίδι».

«Ένα ταξίδι τό στερνό θέλω νά κάνω
μέ μιά δικάταρτη γαλέρα ὅπως παλιά,
νά ξαναδῶ χαμένους φίλους νά φιλήσω
θάλασσες, ντόκους, τά κορίτσια καί πουλιά.

Τό μεσημέρι στό Ζενίθ σάν σταματήσει
νά ξαποστάσει ὁ γέρο φίλος¹ ὁ παλιός
μέ τόν ἐξάντα θά τόν στείλω νά φιλήσει
ὀρίζοντα καί κύμα μοναχός.»

Στη δεύτερη ενότητα - Ερωτικά - με πολλή τρυφερότητα υμνεί κάθε όμορφο που υπάρχει στην πλάση, την αέρινη μορφή της γυναίκας, που πρότυπό της είναι αναμφισβήτητα η σύζυγός του Βασιλική, εκφράζει της καρδιάς του τα αισθήματα στις στιγμές του έρωτα και υποστηρίζει πως το αγνό ερωτικό πάθος είναι θείο δώρο και υπερτερεί των «πρέπει» της Λογικής. Το τονίζει αυτό στο ποίημά του «Του Δειλινού το Χρώμα» όπου καταλήγει:

«Εγώ θ' ἀκούσω τὴν καρδιά,
ἐσύ ποτέ δὲν ἔφερες στὰ χέρια σου χαρά
οὔτε καρδιά στὰ στήθη ἔχεις,
ἀφοῦ δὲν μπόρεσες ποτέ
νά δεῖς τοῦ δειλινοῦ τό χρῶμα».

Στην Τρίτη ενότητα -Πνευματικές Ανησυχίες- μεγαλουργεί ο φιλοσοφικός του στοχασμός. Προβάλλει απορίες και ερωτήματα για τα κακά που συμβαίνουν στη ζωή των ανθρώπων και εμφορούμενος από το συναίσθημα επικαλείται τη θεία δύναμη να μεσολαβήσει για την κατάπαυση των σεισμών, των πολέμων, της πείνας, της αδικίας και της εκμετάλλευσης. Παράλληλα τονίζει το χρέος του ανθρώπου να πορευθεί το δρόμο της αγάπης με αισθήματα αισιοδοξίας. Παραθέτω ένα συμβουλευτικό ποίημά του, που απευθύνεται σε κάθε άνθρωπο.

Ποτέ μὴν Πεῖς Κακό

Ποτέ μὴν πεῖς κακό γιά τή ζωή
γιατί σέ ποταπή ψυχή μονάχ' ἀρμόζει.
Τούς καημούς καί πόνους ὅπου πέρασαν
τῆς μνήμης σου τ' ἀλώνι μὴ φρεσκάρεις.
Γέλα, ὅπως τὴν ἀνοιξη
πού ἀνθοβολοῦν οἱ κλῶνοι,
ὅπως τόν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ.
Γέλα, ὅπως τῆς νύχτας
τό ὀλόγιομο φεγγάρι.
Ἕνα τραγούδι εἶναι ὀλάκερη ἡ ζωή
τό τραγουδοῦν τ' ἀηδόνια τῆ νυχτιά
στῆς ρεματιᾶς τό γέρικο πλατάνι.
Λέγε πώς εἶναι ὁμορφη ἡ ζωή
κι ἄς ἔχει καημούς καί κόπους.
Πίνε γλυκό κρασί πού ἀγαλλιᾶζει τὴν ψυχή
καί σβήνει βάσανα καημούς καί πόνους.
Ἦχι, μὴ λές κακό γιά τή ζωή
γιατί θά μείνεις τότε μόνος.

Στην τέταρτη ενότητα - Ιστορικά- ο ποιητής γνώστης της Ελληνικής Ιστορίας και της Μυθολογίας, αναφέρεται σε σημαντικά ιστορικά γεγονότα που συνέβησαν στην πατρίδα μας, υμνεί τους ἥρωες αγωνιστές και ψάλλει το μεγαλείο της Ελλάδας:

Ἑλλάς τό Μεγαλεῖο σου

Δέν εἶσαι μόνο θάλασσα
βουνά, ἀγέρας, ἥλιος,
τά μαγικά σου δειλινά
καί ἴκεῖνος ὁ ἀστροφώτιστος
ὁ οὐρανός τοῦ Ὀλύμπου.
Τή «Γνώση» ὀπού κουβαλαῖς
τῆς Ἀθηνᾶς σοφία, δῶρο
στά πέρατα ἐσκόρπισες
τ' ἀνθρώπινο τό γένος νά φωτίσει.
Ἑλλάς δέν ἔχεις σύνορα
τό «Πνεῦμα» σου τό ἐλεύθερο
τ' ἀθάνατό σου πνεῦμα
ἀκόμη καί τούς βάρβαρους
σάν Ἑλληνες φωτίζει
κι Ἑλλην μπορεῖ νά νοηθεῖ
ὅποιον τό «Πνεῦμα» σου ἀγγίζει.

Κλείνοντας την παρουσίαση της παρούσης ποιητικής δημιουργίας του καπετά - Γιώργου Σπηλιώτη θα ήθελα να διατυπώσω μερικές σκέψεις για τον ποιητή και για το έργο του γενικότερα. Ο Γιώργος Σπηλιώτης είναι μία αέναη πηγή ποιητικής δημιουργίας. Από τα παιδικά του χρόνια ως τα σήμερα μας έχει προσφέρει αρκετές ποιητικές δημιουργίες και θα συνεχίσει να μας προσφέρει ως τα γεράματά του! Γιατί το ποιητικό του πάθος θα είναι ακμαίο μέχρι τη στερνή πνοή του. Είναι η ενσάρκωση του «Παλιού βιολιού» του Ιωάννη Πολέμη, που σε κάποιον στίχο του λέει:

«Τι κι αν τρώει το ξύλο μου, το σαράκι;
τι κι αν περνούν αγύριστα χρόνια και χρόνια;
Πιό γλυκιά και πιό όμορφη
και πιό δυνατή η φωνή του
γίνεται όσο αυτό παλιώνει!»

Και σε ότι αφορά τα ποιήματά του είναι μεστά ιδεών και αισθημάτων και προπάντων είναι ποιήματα «κατανοητά» απαλλαγμένα από την ασάφεια της σουρεαλιστικής νοοτροπίας, που χαρακτηρίζει την ποίηση ορισμένων ποιητών που θέλουν να αποκαλούνται «μοντέρνοι και σύγχρονοι». Και κάτι ακόμα. Ο ρυθμός το μέτρο και η ροή του στίχου των ποιημάτων του εκφράζουν μίαν αρμονία και μία μουσικότητα που ευφραίνει τον αναγνώστη. Γιατί το ποίημα που μπορεί να γίνει τραγούδι έχει ιδιαίτερη ομορφιά και χάρη. Μέχρις τώρα έχουν μελοποιηθεί δέκα ποιήματά του από τον μουσικοσυνθέτη Σπύρο Αρσένη από την Ιθάκη.

Όρτσα, λοιπόν, αναγνώστη τα πανιά σου, για να ταξιδέψεις στο ωραίο ταξίδι που σου προσφέρει ο ποιητής στη θάλασσα την ξελογιάστρα. Όρτσα και τα δικά σου τα πανιά καπετάνιε μου ποιητή Γιώργο Σπηλιώτη για νέες ποιητικές δημιουργίες. Αναμένουμε!

Ο ποιητής Δημήτριος Μαρκόπουλος

Δάσκαλος

Ἑνότητα Α': Θαλασσινά

Ὠδή στὸν ἄνθρωπο τοῦ πελάγου

Στον Λογοτέχνη Κώστα Καρούσο

Ἀπ' τὸ πρωραῖο τῆς γαλέρας τὸ κατάρτι
ἀγνάντευα στοῦ βράχου τὴν κορφή
λευκὸ μαντίλι ν' ἀνεμίζει μέ καθρέφτη
καί μιά πνοή πού εἶχε μέσα τὸ γιατί!

Μάζεψα τὴν ἀχτίδα τοῦ καθρέφτη
τ' ἀγέρι ἔφερε μαζί τὸ σ' ἀγαπῶ
στό πιό ψηλὸ τὰ κρέμασα κατάρτι
καί στὰ ταξίδια μου θά τὰ ἔχω φυλαχτό.

Ἐν πλώ, Ἰούλιος 1964

Liberty Hellas



Αφότου ὄργωσες τίς θάλασσεσ σέ δύσκολουσ καιρούσ
καί μέ τή γαλανόλευκη νά κυματίζει στό πίο ψηλό κατάρτι,
ἔκανες ὑπερήφανουσ ὄλουσ ἐμάσ τούσ Ἕλληνεσ
σάν μπαίνοντασ σέ ἄγνωστα λιμάνια,
σκιρτοῦσε ἡ καρδιά κι ἓνα ὑπέροχο ἀνατριχίλασ αἴσθημα
πλημμύριζε τό πνεῦμα καί τό σῶμα
π' ἀκούγαμε τό σφύριγμα ξεχωριστό
στό μπάσιμο στό πόρτο.

Μπροστάρησ καί στό πρόσταγμα
γιά ἄναν ἐλεύθερο τότε κόσμο
δίνοντασ πάντα τό παρόν,
μπροστάρησ κι ἀξεπέραστος.
Ἡ μοίρα σου γραμμένη
νά πέσεισ σάν στρατιώτησ
στήν πρώτη τή γραμμή στή Νορμανδία¹
τήν φοβερή ἐκεῖνη μέρα
παίρνονταν μαζί σου αὐτούσ
πού μέσ' στά σπλάχνα κουβαλοῦσεσ.
Μᾶσ ἔκανε περήφανουσ ὅπου ὑπῆρχε ἑλληνισμός
στή γῆ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.
Περήφανο ξαναζωντάνεψεσ τώρα κοντά μασ
γιά νά θυμίζεσ τίσ ἀξίεσ τῆσ ζωῆσ.
«Κι ἄν πρέπει νά πεθάνουμε
γιά τήν Ἑλλάδα θεῖα εἶναι ἡ δάφνη,
μιά φορά κανεῖσ πεθαίνει²»

*Πειραιάσ στο Liberty Hellas
Φεβρουαρίου 23, 2014*

*1. *Ἡ ἀπόβαση στη Νορμανδία, Ἰουνίου 6, 1944, (The D Day)*

*2. *Φρεντερίκ Μιστράλ*

Στή Γέφυρα του πλοίου Βάρδια 12 – 4

Στον ποιητή Δημήτρη Μαρκόπουλο

Ό τιμονιέρης ὀρθιος τό μπούσουλα¹ κοιτᾶ,
μέ τά μάτια ὀρθάνοιχτα για να κρατᾶ
τήν πλώρη ἄνω στήν πορεία.
Ἀπ' ἔξω στή βαδιόλα² ὁ σκαπούλος³
στ' ἀγνάντεμα μπᾶς
καί κροσάρουμε⁴ κανένα πλοῖο.
Ἀπόλυτη σιγή μέσα στήν κρύα νύχτα
πυκνό σκοτάδι, θάλασσα, οὐρανός, μαγεία,
μέ μόνη ἐναλλαγή τοῦ φεγγαριοῦ
τό γλίστρημα ἀνάμεσα στ' ἀστέρια.
Τοῦ πλοίου τό στίγμα μιά τόση δά κουκίδα
πάν' στό χάρτη, δεμένο μέ ἀόρατο σχοινί
ἀπό τοῦ πολικοῦ τό μάτι, σέ μιά πορεία
λοξοδρομική⁵ ἀπ' τήν Καντώνα στό Σιάτλι.

Ἐν πλώ 1968

*¹ μπούσουλας: γυροσκοπική πυξίδα

*² βαδιόλα = τά φτερά της γέφυρας,

*³ ο σκαπούλος = ὁ ἕτερος ναύτης μιάς βάρδιας

*⁴ κροσάρουμε = διασταυρωνόμαστε

*⁵ λοξοδρομική πορεία = το μικρότερο σφαιρικό τόξο (απόσταση) δύο λιμανιών

λόγω
της σφαιρικότητας της γης

Ποτέ της δέν μέ πρόδωσε

Στον ποιητή Κώστα Μιχ. Σταμάτη

Τῆς θάλασσας τῆς χάρισα ὅλα τά μυστικά μου
τά γράμματα πού λάβαινα κι ὅλα τά κάρτ ποστάλ
κι' αὐτή στά μύχια μέσα τῆς καρδιάς τά 'κρυψε
νά μὴν τά δοῦν καί τά διαβάσουν ἄλλοι....

Ποτέ της δέν μέ πρόδωσε γιατί κι οἱ δυό μας
μοιράσαμε καί κρύψαμε πάμπολλα μυστικά,
τὴν νύχτα σάν μᾶς ἔλουζε τ' ὀλόγιομο φεγγάρι
καί ὅταν μᾶς ἐστεφάνωναν τ' ἀστέρια ἀπὸ ψηλά.

R.P.I. Troy, N.Y. 1977

Ξημέρωμα

Στον ποιητή Σωτήρη Νικολακόπουλο

Τό χρῶμα στὸν ὀρίζοντα
πῆρε νά γίνεται ροδί,
σημάδι πὼς τό Ἀπολλώνιο ἄρμα
ζυγώνει τό στεφάνι.
Οἱ πρῶτες ἐωθινές
σαῖτες τοῦ Ἀπόλλωνα
τὴν πάχνη σχίζουν
καί γλιστροῦν πάνω στό κύμα.
Δυό γλάροι, ἀτίθασα ψαλίδια
πελαγίσια τοῦ νοτιᾶ,
κόβουν στά δυό τά κύματα κι αἰθέρες.
Μιά γαλανόλευκη παντιέρα
λικνίζεται στοῦ ζέφυρου τό χᾶδι.
Σύννεφο τῆς τσιμινιέρας ὁ καπνός,
μορφή γυναίκας μέ ξέπλεγα
μαῦρα μαλλιά στ' ἀγέρι,
σμίγουνε στοῦ ὀρίζοντα τὴν ἄκρη,
χνάρια τῆς ρότας
καί καπνός πάνω στό μπλέ τοπίο.

Δεκέμβριος 1966

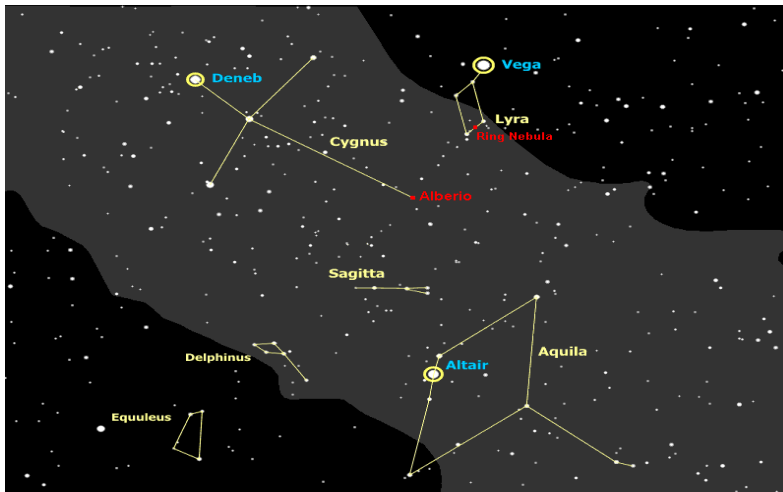
Όλα μέ ξέρουνε

Στον ποιητή Σταύρο Ιντζεγιάννη

Ή μοίρα μέ ήθελε νά ταξιδεύω μέσ' στά πελάγη,
μέσα σ' όμίχλες, μέσα στά κύματα τ' ώκεανού
κι' όλα μέ ξέρουνε φανάρια, κάβοι καί τά πουλιά.
Κι' όλα μέ ξέρουνε τής Πούλιας τ' άστρα κι ό Αύγερινός,
τ' άστέρια Vegas, Attire και ο Deneb¹
καί μου χαράζανε γραμμή στό χάρτη νά μή χαθώ,
κάνοντας βάρδια στήν κόντρα γέφυρα μέσ' στή νυχτιά
καί μου μιλούσαν σιγά τή νύχτα μ' άστροφεγγιά.
Κι' όλα μέ ξέρουνε τής Πούλιας τ' άστρα κι ό Αύγερινός
άπόψε ήλθαν κοντά μου πάλι νά ψιθυρίσουν πώς σ' άγαπώ.
Όλα μέ ξέρουν μέσ' τά λιμάνια πού περπατούσα
νύχτες άμέτρητες για νά σέ βρω.
Όλα μέ ξέρουν λιμάνια μπίντες καί Albatross,
θαλασσοπούλια, άνεμοι, θύελλες καί βουητό.
Όλα μέ ξέρουνε Σταυρός τοϋ Νότου καί Πολικός
καί μου χαράζουνε γραμμή στό χάρτη νά μή χαθώ
καί μου χαράζουνε γραμμή στό χάρτη για νά σέ βρω.

Έν πλω, Ιούλιος 1979

*¹ Τα τρία αυτά αστέρια σχηματίζουν ένα τρίγωνο



Μέ ἓνα σκαρί

Στον Φιλόλογο Φώτη Δημητρόπουλο

Μέ ἓνα σκαρί δικάταρτο
καί δύο λευκά πανιά
ἄνοιξα τά φτερά μου
σάν γλάρος πού λικνίζεται
σέ γαλανά νερά.

Ἀνοίχτηκα στά πέλαγα
καί στούς ὠκεανούς
σέ μιά γαλάζια θάλασσα
καί κόντρα στούς καιρούς.

Κι ἂν ἔλθουν κύματα θεριά
κυκλῶνες καί τυφῶνες
δέν τά φοβᾶμαι ὅλα αὐτά
Χάρυβδες καί κυκλῶνες.

Ἦ ναυτοσύνη νᾶν καλά
πού μάζεψα στά νιάτα
γιά τά καλά καί τά κακά
πού ὁ ναυτικός σάν συναντᾶ
θά μάχεται κι ὅλα τά ξεπερνᾶ
μέ θάρρος καί μέ γνώση.

Θά τούς διαβῶ τσ' ὠκεανούς
καί θά γυρίσω πάλι
ν' ἀράξω στήν Ἰθάκη μου
στό πατρικό χαγιάτι.

Ἐν πλώ 21-02-2020

Ένα Ταξίδι

Στο ποιητή Γιώργο Μαρινάκη

Ένα ταξίδι τό στερνό θέλω νά κάνω
μέ μία δικάταρτη γαλέρα ὅπως παλιά,
νά ξαναδῶ χαμένους φίλους νά φιλήσω
θάλασσες, ντόκους, τά κορίτσια καί πουλιά.

Τό Vega, τόν Deneb καί τόν Altire φίλους
παλιούς πάνω στό λιόγερμα νά 'δώ
μέ τόν ἐξάντα νά τούς κάνω νά φιλήσουν
τοῦ ὀρίζου τό στεφάνι τό λοξό.

Τό μεσημέρι στό Ζενίθ σάν σταματήσει
νά ξαποστάσει ὁ γέρο φίλος¹ ὁ παλιός
μέ τόν ἐξάντα θά τόν στείλω νά φιλήσει
ὀρίζοντα καί κύμα μοναχός.

Εἶναι μία γραμμὴ ἀπάν' στό χάρτη
ὁποῦ χαράζουν τά φιλιὰ
λοξοδρομία ἢ πορεία μονοπάτι
καί ἀναμνήσεις, πού μέ συντρόφευαν παλιά.

Βράδυ στοῦ νέου φεγγαριοῦ τ' ἀραξοβόλι,
τόν οὐρανό μέ τ' ἄστρα στολισμένονε νά 'δῶ,
κι ὅταν τ' ὀλόγιμο φεγγάρι κάποιο βράδυ ξεπροβάλλει
θά τοῦ ζητήσω τήν ὄπτασία σου νά φέρει ὡς ἐδῶ.

*1. Ο Ἥλιος

Έν πλώ Νοεμβρίου 30, 2019

Στοῦ Φεγγαριοῦ τή Χάση

Στο Λογοτέχνη Σύρο Λυκούδη

Μεσάνυχτα καί κάτι ξεπρόβαλες ἀπό τά κύματα
ἐνῶ θωροῦσα ἀμέριμνα τό δίσκο τῆς ὀλόγιομης σελήνης.
Βρεγμένα ξέπλεκα μαῦρα μαλλιά
φεγγολαμπούσανε στό ὀλόγεμο φεγγάρι τοῦ Ὀκτώβρη.

Αραχοῦφαντο τσεμπέρι ἀπ' τήν Καλκοῦτα
ἄφηνε μόνο τῆς ματιᾶς σου να περάσει ἡ μαχαιριά.
Τό σάλπισμα πού σέ τραβοῦσε φευγαλέα μακριά μου
στήν ἄμμο ἔγραφε τό ἀντίο τό στερνό.

Κυλήσανε καυτά δύο δάκρυά μου
θολώνοντας τό γαλανό τό κύμα στό γιालό.
Χάθηκες, στοῦ φεγγαριοῦ τήν χάση τήν ὀλοκληρωτική.

Ἐν πλώ, 1965

Ἄγγελικούλα

Μιά κόρη π' ἐρωτεύτηκε στά δέκα ἐφτά της χρόνια
ἕνα μικρό ναυτόπουλο ἀμούστακο ἀγόρι.
Τήν ὥρα πού ξεκίναγε νά φύγει νά μπαρκάρει
ἐκείνη τόν χαιρέτησε ἀπό τό παραθύρι
καί τοῦ ἔπε μέ ἀναφιλητά ἐγώ θά σέ προσμένω
γιά νά ἔρθεις πίσω ἀγάπη μου,
ἀλλιῶς θέ νά μέ πάρει ἡ θάλασσα
στή σκοτεινή ἀγκαλιά της.

Κεφαλλονιά, Φεβρουάριος 2020

Εἶδα στό Δρόμο

Εἶδα στό δρόμο γιά τή δύση
ἐρχόμενος τό πρωῖνό,
πῶς οἱ θρησκεῖες νά μοιράζουν
ἄπλετα τό φανατισμό.

Εἶδα στοῦ κόσμου τά σοκάκια
τή φτώχια τήν ἀπελπισιά,
εἶδα νά σέρνει πεινασμένα
ὁ πόλεμος μικρά παιδιά.

Εἶδα νά σέρνουν στήν πορνεία
κορίτσια δώδεκα χρονῶν,
εἶδα νά ζούν μ' ἀπελπισία
χωρίς ἐλπίδα ἀπ' τῶν θεῶν.

Τόση μιζέρια, δυστυχία
ὁ κάθε θεός πῶς ἐπιτρέπει,
πατέρας πού 'πλασε τόν κόσμο
μέ τόση ἀγάπη καί στοργή;

Μά θά μπορεῖ κάτι ν' ἀλλάξει
γιά τά δικά του τά παιδιά,
τόν πλοῦτο καί τή δυστυχία
νά μοιραστοῦν μισά – μισά;

Ἄν δέν μπορεῖ κάτι ν' ἀλλάξει
στόν κόσμο αὐτό πού κυβερνᾷ,
πῶς ἀπαιτεῖ νά τόν πιστεύουν
τ' ἀγαπημένα του παιδιά;

Ἄν πάλι, δύναμη δέν ἔχει
νά διορθώσει αὐτό τόν κόσμο,
χωρίς τόν πλοῦτο καί τή φτώχια
τί κάθεται πάνω στό θρόνο!

Ἰανουαρίου 1, , 2018 Athens air-port

Περισυλλογή

Απόψε ή Άλετροπόδα είναι πίο ψηλά,
δεμένη μέ μπαρούμα* πέντε όργιές
άπό του Πολικού τό μάτι.
Δέν τήν αφήνει οϋτε ρούπι
νά έρωτοτροπεί μέ άλλο άστέρι.

Πανσέληνος, ό δίσκος της έχθές
δεμένος ήταν μέ τό Σείριο
κάπου δύο όργιές στην ίδια ρότα,
μά δύο έρωτευμένα μάτια στάθηκε νά δεϊ
κι άπόψε έμεινε άκόμη μιá όργιά
ζωπίσω στή στροφή της.

Ή Πούλια μάζεψε τά έπτά παιδιά της
μήπως και τής τά φάει ό Κύων
πού παραμονεύει άπό κοντά.
Μαγεία είναι τής νύχτας ή σιγή,
χώρος για περισυλλογή,
του νοϋ ταξίδεμα μέσ' τ' άστρα.
Είναι ή ώρα πού έρχονται οι Μοϋσες
για νά ψάλλουν σιωπηλά
για σένα και τ' άστέρια.

**Μπαρούμα = σχοινί*

Έν πλώ, Ίανουάριος 2020

Στῆς Φαντασίας τ' Ὀνειρο

Ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα τοῦ ἀρχοντικοῦ
κι ἀνέβηκε τὴ μαρμαρένια σκάλα.
Τὸ ἄρωμα τοῦ γιασεμιοῦ
τυλίχτηκε μὲ παιδικές φωνές,
που ἐτοίμαζαν πυρετωδῶς
πάρτι μασκέ στό σπίτι.
Κι ἔτσι ὁδηγήθηκε στὴ δυτικὴ βεράντα,
πού ὁ καφές εὐώδιαζε
στήν τάβλα κερασμένος.
Ἐνα καράβι στό ἡλιοβασίλεμα
ὅλα τοῦ θύμιζαν
καὶ κάτω μακριὰ ἡ πόλη
ἀπολάμβανε τὸ γιορτινὸ της δεῖλι.

Σάν μιὰ σκιά κάθισε ἡ κόρη πλάϊ του
στό γέρο καπετάνιο,
νά πεῖ ὅσα συνέβαιναν,
γιὰ τῶν παιδιῶν τὸ πάρτι.
Σέ λίγο ὅλα τους θά 'ναι μασκαρεμένα,
γιὰ νά χαρεῖ μαζί μ' αὐτὰ
καὶ νά τὰ καμαρώσει.

.....
Ἔτσι, πέρασε καί τοῦτο 'δῶ τ' ἀπόγιομα
μὲ τὸ μαβὶ τὸ δειλινὸ σάν ὅλα τ' ἄλλα.
Κατάκοπος ... ὁ γέρο καπετάνιος
κατέβηκε τ' ἀρχοντικοῦ
τὴ μαρμαρένια σκάλα
παίρνοντας μιὰ πορεία ἄγνωστη,
μ' ὀμίχλη, μὲ τυφῶνες....
καὶ περπατᾶ.... καὶ περπατᾶ
χαμένος μέσα στ' ὄνειρο,
ἀφοῦ ἡ μονάκριβη,
παρθένα ἔφυγε
σέ μακρινὸ κι ἀγύριστο ταξίδι....

Ἐμεινε ὁ γέρος μόνος κι ἔρημος
νά ζεῖ μέσα στῆς φαντασίας τ' ὄνειρο
μὲ γηρατειὰ στό κρῦο τοῦ χειμῶνα.

Νοέμβριος 1976

R.P.I., Troy, N.Y.

Εικόνες Σιωπής

Μανταλωμένα βλέφαρα
καί σφαλισμένα χείλη
μιλά σέ μένα ή σιωπή
σ' ασύλληπτες εικόνες.

Τοπία μέ γεφύρια πέτρινα
σέ κρούσταλλο τρεχούμενα νερά
σάν πάς για νά προλάβουνε τό χρόνο.
Τοπία μέ χιόνι, μέ σταλαγματιές βροχής
δένδρα γερμένα στοῦ Αἰόλου τό διάβα.

Κυκλάμινα στούς βράχους γραπωμένα
καί σέ λιβάδια ἀνθόσπαρτα
πού ὁ Ντορής καλπάζει
καί θάλασσες μέ κύματ' ἀφρισμένα.

Ἵλα μιλοῦνε σιωπηλά
μέ χνάρια ἀπό ἄνα χέρι,
τό χέρι ἄκεινο στήν καρδιά
τό χνάρι του ἔχει ἀφίσει.....
Ἵτσι πού ἀφέθηκαν δύο ψυχές
για νά μιλοῦνε σιωπηλά
στή σιγαλιά τῆς νύχτας.

R.P.I., Troy N.Y. 1978

Ένότητα Β': Έρωτικά

Χωρίς Έσένα

Στή γυναίκα μου Βασιλική

Πώς ν' απολαύσω τήν αὐγή
τή ροδινή τοῦ ἡλίου
καί τό μαβί τό δειλινό
χωρίς τ' ἄβρό σου χέρι;

Πώς νά χαρῶ τ' ἀκούσματα
τόν παφλασμό τοῦ φλοίσβου
καί τό θυμό τῆς θάλασσας
δίχως τ' ἄβρό σου χάδι;

Πώς νά γευθῶ τῆς θάλασσας
τή νοτισμαί τσ' ἄρμύρας
πού φέρνει ἀγέρι τοῦ βοριᾶ
χωρίς φιλιῶ τή γεύση;

Τόν κάμπο μέ τά λούλουδα
πώς νά μυρίσω ἄνθος
στήν ἐρημιά καί στήν σιωπή
δίχως τό ἄρωμά σου;

Πώς ἡ ψυχή νά ἀναδυθεῖ
ὡς τ' οὐρανοῦ τήν ἄκρη
νά βρεῖ τ' ἀστέρι πού ποθεῖ
χωρίς τό ἀγκάλιασμά σου;

Πώς νά διαβῶ τή θάλασσα
τοῦ Εἰρηνικοῦ τή νύχτα
κεῖνο τ' ἀστέρι τοῦ βορρᾶ
πώς νά κοιτάζω ἄνθος;

Νοεμβρίου 1, 1990

Ο Μάης



Καβάλα σ' άσπρο άλογο μᾶς ἦλθε
καί προσπέρασε ό ὄμορφος Ἀπρίλης.
Λουλούδιασε στό διάβα του
τούς κάμπους καί τά δέντρα.
Ξεπέζεψε τό ἄτι του
καί τό 'δωσε τοῦ Μάη.
Στεφανωμένος μέ ἀνθούς
λεβέντης παλληκάρι,
ὄμορφος, μέ γλυκές ματιές
ἔχοντας στή φαρέτρα του
τοῦ ἔρωτα τά βέλη.
Στό διάβα του σκορπίζοντας
ἄρωμα καί λουλούδια.
Περνώντας, μέ τά βέλη του
σημάδι βάζει κοπελιές
τούς νέους καί τούς γέρους.
Στό πέρασμά του ἀνθίζουνε
ἔρωτες καί λουλούδια
καί στά μπαλκόνια καί σ' αὐλές
γαρύφαλλα καί κρίνα.
Ὅ ἐρχομός του ἄπλετα μᾶς χαρίζει
ἀρώματα κι ἐλπίδες μας γεμίζει.

Μαΐου 1, 2019

Χθές τό Δείλι

Χθές τό δείλι
σάν ἐπέρασε μπροστά μου
ή ἀέρινη μορφή σου
εὐωδίαζε ὁ ἀγέρας
ἀπ' τό ἄρωμα γατζίας
πού φοροῦσες στό λαιμό σου.

Οἱ στερνές του ἡλίου ἀκτίδες
μέ τό χᾶδι τοῦ ἀγέρα
ἔπαιζαν μέ τά μαλλιά σου
πού ἔχες ξέπλεκα στούς ὄμους.

Ἡ λεπτὴ περπατησιά σου
πρόδιδε τήν ἀρχοντιά σου,
πού κι ὁ ἥλιος κοντοστάθη
νά χαρεῖ τήν ὀμορφιά σου.

Ἐν πλώ Ὀκτώβριος 2018

Τοῦ Δειλινοῦ τό Χρῶμα

Θά ἴταν μεσάνυχτα καί κάτι
π' ἄνοιξε ἀπροσκάλεστη τοῦ νοῦ τήν πόρτα.
Ψηλή καί λυγερή, ἀφτιασίδωτη, σεμνά ντυμένη,
μέ μάτια πού λάμπανε παράξενα
στοῦ λυχναριοῦ τό φέγγος.
Πρόσωπο αὐστηρό καί κρύο,
φωνή ὀπού ἴμοιαζε
τοῦ στυγεροῦ τοῦ δικαστή στόν τόνο.
Καί μοῦ ἴπε ... πόσα δέ μοῦ ἴπε ...
ἀπορρυθμίζοντας σέ με, ὅλα τά πρέπει...
-Μά τά αἰσθήματα, ἡ ἀγάπη αὐτά τά ξέχασες,
καθόλου δέν μετροῦνε;
Ἰτόλμησε νά πεῖ ἡ καρδιά.

-Καί ἴσύ καρδιά, δέν πρέπει νά μιλάς
δουλειά σου εἶναι νά κτυπᾷς καί μόνο.
Ἰμένα μέ λένε Λογική μέ τό ζυγό στό χέρι.
Ἰγώ εἶμαι αὐτή πού κυβερνᾷ
τή σκέψη, τήν καρδιά, τόν κόσμο.
Καί ἡ καρδιά στριμώχθηκε σέ μιά γωνιά
ραγίζοντας στόν πόνο.

Σάν ἄλλος ἐραστής ἐπαναστάτης,
μή ἀνεχόμενος τέτοια ταπείνωση
ὀρθώθηκα στής Λογικῆς «τά πρέπει»
καί μέ φωνή πού θύμιζε βροντή τοῦ Δία
ξεστόμισα πρώτη φορά ἀστροπελέκι.

-Ἰγώ θ' ἀκούσω τήν καρδιά,
ἐσύ ποτέ δέν ἔφερες στά χέρια σου χαρά
οὔτε καρδιά στά στήθη ἔχεις,
ἀφοῦ δέν μπόρεσες ποτέ
νά δεῖς τοῦ δειλινοῦ τό χρῶμα.

Troy, N.Y. R.P.I., Ἰανουάριος 1975

Στή Μούσα Έρατώ

Σταμάτα, Μούσα, νά κεντρᾶς τήν ἄμοιρή μου σκέψη
νά τριγυρνᾶ στά πέλαγα, νά ταξιδέψει ἀλάργα.
Κουράστηκε καί θέλησε σέ στρωματιά νά γείρει,
κι ἐκεῖ τή βρίσκεις μοναχή καί τήν κεντρᾶς μέ πείσμα.
Κουράστηκε, γιά δές τήνε δέν ἔχει πιά κάτι νά δώσει,
μόνο τήν ὕστατη εὐχή πρὶν ἡ ψυχὴ πετάξει.

Θά ἤθελα νά ἔχα δύο ψυχές, τή μιὰ νά σοῦ χαρίσω,
ξοπίσω νά ἔναι ἡ δεύτερη γιά ν' ἀρμενίζει λεύτερη
μέ τίς πνοές τοῦ λυρισμοῦ καί τοῦ βοριᾶ τό κύμα.

Πάτρα 2020

Σμαράγδι τοῦ Γιαλοῦ

Στήν γυναίκα μου Βασιλική

Ἔτσι τή γνώρισα, ἀπροσδόκητα
ἀπλή καί λυγερή
μ' ἀρχοντική φινέτσα.
Μαλλιά χυτά μελαχρινά
καί δύο σπίθες πού βγάζαν
φωτιά τά δύο της μάτια.

Τό χάδι της μελτέμι ἀνάλαφρο
τό γέλιο της σμαράγδι τοῦ γιαλοῦ
καί δύο κοχύλια ἀπ' τό βυθό
τά δύο της χεῖλη.

Ἐνα κλαδί τῆς κάρφωσα
στό πέτο της λουῖζα
τό βράδυ ἐκεῖνο εὐώδιαζε
κι ἐνώθηκε μέ τή δική μου ἀρμύρα.

Virginia, USA, Μαΐου 28, 1982

Ὀπτασία

Μύρια καντήλια στόλισαν τοῦ οὐρανοῦ τό θόλο
κι ἓνα φεγγάρι ὀλόγιομο κατάπλωρα προβάλει.
Ἡ θάλασσα γυαλί καί ἡ πλωριά γοργόνα μας
μαγεύτηκε πού ἔβλεπε τό φεγγάρι.
Ἡ πλώρη μας ἔσχιζε τό νερό ἀφήνοντας
μηνύματα στά ἀπόνερα τῆς πρύμης.
Μαγεία εἶναι τῆς νύχτας ἡ σιγή κι ἀπ' τή γραμμή
του ὀρίζοντα πού ἔβγαινε τό φεγγάρι,
ἀέρινη ἦλθε ἡ ὀπτασία σου μπροστά μου!
«Κατάλευκα ντυμένη ἦρθες μέσ τήν τιμονιέρα νά μέ δεῖς».
Τό πρόσωπό σου ἔλαμπε, σάν Αὐγουστιάτικο φεγγάρι,
κορμί κομψό καί λυγρό μέ ἄρτιες ἐπάνω του καμπύλες.
Δέρμα μελίχλωρο μ' ἀρμύρα ποτισμένο,
χείλη στό χρῶμα τῆς φωτιᾶς, γαρούφαλο τοῦ Μάη,
πού ἔχανε πάνω τους τή γεύση τῆς γλυκιάς
θαλασσινῆς ἀρμύρας καί τοῦ πάθους.
Τ' ἄσπρο σου σάλι ἀνέμιζε στοῦ ζέφυρου τό χάδι
ἀφήνοντας νά φαίνεται δροσάτος ὁ λαιμός σου.
Ἐκεῖνα τά κατάμαυρα τά θηλυκά σου μάτια
δυό τόξα τά στολίζανε κατάμαυρα κι ἐκεῖνα.
Τό πρόσωπο τό στόλιζαν τ' ἀμυγδαλένια μάτια,
δυό πύρινες φωτιές, μυστήριο σάν τήν σκέψη,
πού ἔκαναν τά δικά μου νά φλογίσουν,
καί χαμηλώσανε στ' ἀέρινο κοίταγμά τους.
Τα μάτια μου γρανίτης ἦτανε, ποτέ δέν χαμηλώσανε
στό πέρασμα ἄλλων ματιῶν, πού εἶδαν.
Καί τά μαλλιά κατάμαυρα, στιλπνά
ἀπ' τή διάχυτη φεγγοβολή τῶν ἀστεριῶν
μέ τήν ἀρμύρα πού ἔσταζε στούς ὤμους σου ἐπάνω.
Ἦρθες Νηρηίδα καί τραγούδαγες
κρατώντας μέσ' στά χέρια σου
τ' Ἀπόλλωνα τήν λύρα.
Μάγευε τό τραγούδι σου κάθε θαλασσινό,
μά πίο πολύ μέ μάγεψε τό κάλλος τῆς ψυχῆς σου.
Ἡ θάλασσα γαλήνια ἄκουγε τό τραγούδι σου
καί τ' ἄστρα κρυφακούγανε ἀπό ψηλά
μαζί μέ τό φεγγάρι, πού σ' ἔφερε κοντά μου.
Ὁρκίζομαι στῆς θάλασσας τά μακρινά ταξίδια
καί στούς ἀνέμους τούς καλοῦς, πού σέ ἔφεραν ἀπόψε,
ποτέ μου δέν φαντάστηκα ἀλλιοτεινή τήν Ἀφροδίτη.

Ὕμνος πρὸς τὴν Μάνα

Ἀφιερωμένο σέ όλες τίς μανούλες τοῦ κόσμου

Μάνα, ὅπου σέ προίκισε
Θεός καί Μάνα Φύση
μέ ψυχικά χαρίσματα
μέ χίλιες ὁμορφιές.

Σ' εὐλόγησε γιά νά μπορεῖς
νέα ζωή νά φέρνεις
καί σ' ἔντυσε μέ ὑπομονή
μέ μητρική ἀγάπη.

Ἐπάνω εἰς τοὺς ὧμους σου
σ' εὐλόγησε νά σηκώνεις
τοῦ κάθ' ἑνός τά βάσανα
τίς πίκρες καί καημούς.

Ἡ δύναμή σου στό φιλί
γιατρεύει κι ἀπαλύνει
βάσανα, πίκρες καί πληγές
στό σῶμα καί ψυχή.

Τό ὕστερό σου τό φιλί
μαζί μέ τὴν εὐχή σου
ἀκολουθοῦνε ὅλους μας
στό ρέστο τό τῆς ζωῆς.

Κεφαλλονιά, Μαΐου 13, 2018

Ένότητα Γ': Πνευματικές Ανησυχίες

\

Έγκλημα στό Περιβάλλον

Δέν μπόρεσε ὁ ἄνθρωπος
ἀπ' τήν ἐμφάνισή του
νά σεβαστεῖ τόν ἄνθρωπο,
νερό, ἀγέρα, περιβάλλον.

Ἡ ἀπληστία του τόν ὀδηγεῖ
σέ πόλεμο, σφαγές, δουλεία
χωρίς ποτέ νά σεβαστεῖ
τίς ἠθικές ἀνθρώπινες ἀξίες.

Συνθῆκες ὅπου γράφηκαν
τοῦ Ρίο καί τοῦ Κιότο
ἔμειναν μόνο στά χαρτιά
χωρίς ἐφαρμογή, χωρίς ἀξία.

Πολιτικά συστήματα
σέ ὅποια δεῖ μορφή τους
δέν μπόρεσαν νά σεβαστοῦν
τόν ἄνθρωπο οὔτε τό περιβάλλον.

Τό χρῆμα «ὁ κακός θεός»
σκορπᾷ τήν ἀπληστία,
τήν ἀπληστία του «ΕΓΩ»
ὅπου κανεῖς θεός
δέν σκέφθηκε ποτέ του
νά μαντρώσει.

Χθές μόλις σημειώθηκε
θερμοκρασία ἀπίστευτη
των δώδεκα βαθμῶν
ἐκεῖ στό βόρειο πόλο!

Οἱ πάγοι ξανά λιώνουνε
καί ἔπεται τσουνάμι
σάν ἀπ' αὐτά πού πλήξανε
τή μάνα γῆ στό πάλαι...

Κουδούνι τοῦ συναγερμού
χτυπᾷ τό «δωδεκάρι»
κι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀπληστος
τραβᾷ πρός τό γκρεμό....

Πάτρα 12 Αυγούστου 2019

Ἡ Μάνα Φύση

Ἡ Μάνα Φύση δέν μπορεῖ
τόν ἄνθρωπο ν' ἀντέξει
τόν ἄσεβο, καταχραστή
ἀπ' τήν ἐμφάνισή του....

Ἡ Φύση ἀπό τά χρόνια τά παλιά
πολλά δεινά ὑπέστη ἀπ' ἐσένα
τόσα, πού δέν τ' ἀντέχει πιά
καί σοῦ ἐπιστρέφει μερικά
γιά τά καμώματά σου.

-Μά ὁ θεός στέλνει δοκιμασίες...
-Μή μοῦ μπερδεύεις τό θεό
μέ τά προβλήματα σου,
τίς ἔγνοιες σου καί τίς ἐπιθυμίες σου.

Θεός εἶναι μία ENNOIA
χωρίς μορφή καί ράσα.
Ἡ μάνα Φύση σ' ἀγαπᾶ,
κακῶς πού δέν τό βλέπεις.

Σοῦ στέλνει τίς ἐναλλαγές
στό γύρισμα τοῦ χρόνου.
λουλούδια, δέντρα καί πουλιά
γιά νά μπορεῖς νά ζήσεις,
μέ μύριες σκέψεις θετικές
κι ἀγάπη στήν καρδιά σου.

Στέλνει τ' Ἀπόλλωνα τό φῶς
στοῦ νοῦ σου τά σκοτάδια.
Σοῦ στέλνει γάργαρο νερό
τή δίψα σου νά σβήσεις
καί τή γαλάζια θάλασσα
κι ἐλπίδες μ' ἓνα γλάρο.

Σοῦ ἔδωσε Νοῦ καί Λογική
τούς λογισμούς σου νά μετῶς
μέ σκέψη, μέ σύνεση καί τόλμη.
Σοῦ δίδαξε γιά τή ζωή
ὅτι χωρίς ἀγάπη εἶναι κενή
καί ἐσύ ἀπέδειξες
ὅτι τήν ἀγαπᾶς μόνο μέ λόγια...

Πιστεύω καί θεό προτίμησες τό χρῆμα,
πού ἀνάθεμα τήν ὥρα πού τό βρῆκαν,
γιατί προάγει τό «ΕΓΩ»
ἀδιάφορο εἶναι στό «ΕΜΕΙΣ»
καί ξεκινᾶ ἀνά τή γῆ πολέμους.

Οί συμφορές κατά καιρούς
πού ἔρχονται σέ σένα
μηνύματα εἶναι μήπως καί δεῖς
τό παραστράτημά σου
καί κάποιο φρένο γιά νά μπεῖ
στό κατρακύλισμά σου.

Σημάδια τοῦ καιροῦ γιά ἐπιστροφή
σέ κράζει, σέ προσμένει
μέ λούλουδα στήν ἀγκαλιά
κι ἀγάπη φορτωμένη.

Να πάψουνε τά μακελειά,
τό μίσος, ἡ κακία
καί νά δεθοῦν οἱ ἄνθρωποι
πιασμένοι χέρι-χέρι
γύρω στή γῆ σ' ἀνθρώπινη
ἀγάπης ἀλυσίδα.

Τό πρόσωπό σου θά ντυθεῖ
τότε καί μόνο
μ' ἓνα πλατύ χαμόγελο καί λάμψη.
Σάν μάνα θέ νά σέ δεχτεῖ
πάλι στήν ἀγκαλιά της
κι εἰρηνικά θέ νά διαβεῖς
τό δρόμο τῆς ζωῆς σου.

Πάτρα, 28 Μαρτίου 2020

Τά Τρία Αμαρτήματα

Στό κάστρο τοῦ προβληματισμοῦ
πού ὀρθώνεται μέσα στό εἶναι μου
μέ βασανίζει γιά νά βρῶ τίς ἀπαντήσεις
στά τρία καυτά ἀμαρτήματα.

Σάν πρῶτο καί βαρύτατο
θεωρῶ τό ἀμάρτημα τοῦ **φόνου**,
ἀσχέτως ἀπ' τά κίνητρα πού ὄπλισαν τό χέρι,
εἴτε τό λένε πόλεμο, εἴτε τό λένε μίσος.
Ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τό Δημιουργό του
πού δῶρο ἔτυχε τό Νοῦ καί Κρίση
καί μόνο, τοῦ φόνου ἢ πράξη του αὐτή
τόν κατατάσσει πιό κάτω ἀπ' τά κτήνη.....

Σάν δεύτερο ἀμάρτημα βλέπω τήν **ἀπληστία**
καί θεωρῶ τό «Ἐγώ» σάν ἀρχικὴν αἰτία.
Ὁ ἄνθρωπος δέν μπόρεσε
ποτέ νά τό νικήσει αὐτό τό «Ἐγώ»,
τή θέση του νά πάρει τό «Ἐμεῖς».

Τήν **«ἄρνηση τοῦ Ἔρωτα»** βλέπω σάν τρίτο,
όπου ἔναι δῶρο **«ο ἔρωτας»** ἀπ' τό θεό
στό ζωϊκό βασίλειό του.
Μόνο ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται αὐτό τό θεῖο δῶρο,
ἀποκαλώντας ἑαυτὸν «ὡς ποιμνιο»,
ἕνας καθ' ὅλα ἄστοχος χαρακτηρισμός,
όπου προσβάλλει ὄχι μόνο τόν ἄνθρωπο,
τό τελειότερο πλάσμα του μέ Νοῦ καί Κρίση,
ἀλλά τόν ἴδιο τό Δημιουργό καί δωρητή του.

Ἐν πλώ, Μάρτιος 16, 2020

Χρόνος & Χρήμα

Σάν ή Πανδώρα άνοιξε
τῆς προίκας τό πιθάρι
μύρια κακά σκορπίστηκαν
στόν κόσμο άπ' άκρη σ' άκρη.

Στό χρῆμα όλοι τρέξανε
νά πιάσουν καί νά κρύψουν
όσο μποροῦσαν άπληστα
φθείροντας τήν Ύγειά τους.

Ό Χρόνος πάντ' άμείλικτος
ώς εἶν' ό πανδαμάτωρ,
άφησε τό σαρκίο τους
μέ τραύματα γεμάτο.

Άφοῦ άπληστα μάζεψε
ό άνθρωπος τό χρῆμα
τό χάλασε μήπως καί βρεῖ
λιγάκι τήν Ύγειά του
στό τέλος τῆς έν γῆ ζωῆς
τοῦ δυστυχηῖ ανθρώπου.

Χωρίς νά ἔχει πιά χαρεῖ
χωρίς νά ἔχει ζήσει
οὔτε μιά μέρα εὐτυχῆ.
Χωρίς ποτέ ν' άκούσει
τοῦ διπλανοῦ τόν στεναγμό
καί τή φωνή άπ' τ' άηδόνι.

Όξφόρδη

27 Δεκεμβρίου, 2017

Σέ προστατεύω παιδί μου

Χαίρομαι όταν σέ βλέπω
νά σηκώνεις τά λάβαρα
καί νά ἀκούω νά ἤχοῦν
οἱ σάλπιγγες εἰρήνης.

Χαίρομαι ὅταν σέ βλέπω
ἀγκαλιασμένο μ' ἐχθρούς καί φίλους,
καί νά χορεύεις στό μαγικό
ρυθμό τῆς μουσικῆς.

Χαίρομαι ὅταν γελάς
καί ὅταν λυπημένος,
μέ βουρκωμένα μάτια
ἀπ' τήν ἀπογοήτευση
γιά τήν προσφορά σου στον ἄνθρωπο.

Χαίρομαι ὅταν σέ βλέπω
ἀνήσυχο νά ἐρευνᾷς
τό ἄγνωστο εἴτε εἶναι
θάλασσες μά καί στεριές.

Χαίρομαι ὅταν σέ βλέπω
μέ τό ἄροτρο νά δουλεύεις
τή γῆ γιά τήν τροφή σου.

Ἐγώ σοῦ στέλνω τή βροχή
καί χαίρομαι μέ τίς ἀγωνίες σου
μέ τή χαρά σου, μέ τίς προσευχές σου
καί μέ τίς προσδοκίες σου.

Χαίρομαι ὅπου ὁμοιάζεις
τόσο μέ τά ὄντα
πού ἔχω διάσπαρτα πάνω
στοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρια.
Σέ προστατεύω παιδί μου!

Κεφαλλονιά, Ἰούλιος 1996

Ἡ Κρίση

Τὰ φτερά τῆς σκέψης
παίρνουν μαζί μέ τήν ανάσα
ὅ,τι ἄλλο θά μπορούσαν νά σηκώσουν.
Ἄγγιξε τό οὐράνιο
γιά νά ᾽δειξ τό ἐπίγειο.
Κάθισε στό ζυγό,
στό ζυγό μέ τό φτερό στό τάσι
πού ζυγίζει καί ζυγίζεται ἀενάως.

Στά μάτια ἀπό τή μιὰ ἀπλώνεται
ξεγυμνωμένη ἡ ἐρημιά τῆς ψυχῆς,
κι ἀπό τήν ἄλλη ἡ στέρηση
όπού γεννᾷ τοῦ νοῦ τή δίψα.

Ἀπό κάτω ἀκούγεται ὁ ἀπόηχος
αὐτοῦ πού ἐρημώνει
αὐτοῦ πού ἁγίασε,
τό ποτισμένο χῶμα
μέ ἰδρώτα γιά εὐφορία
τό ποτισμένο στό αἶμα
πνεῦμα γιά ἐλευθερία.

Μαρτίου 25, 1992

Ἄν Ὑπάρχουν Θεοί

Λαοί κάποιοι χαθήκανε
στό πέρασμα τοῦ χρόνου
ἢ λήθη πῆρε φεύγοντας
θεοὺς πού προσκυνοῦσαν,
γιατί δέν μπόρεσε κανεὶς θεός,
ἀπ' ὅσους προσκυνοῦσαν,
νά φέρει εἰρήνη ἐπὶ τῆς γῆς
στ' ἀνθρώπινο τό γένος.

Σεισμοί, λοιμοί καί πόλεμοι,
ὀρφάνια, φτώχεια, πείνα
δέν μπόρεσε κανεὶς θεός
νά βάλει χαλινάρι.

Πρῶτα νά φέρει ἐπὶ τῆς γῆς
τήν ποθητή εἰρήνη,
λίγη χαρά στό δίσμοιρο
τ' ἀνθρώπινο τό γένος.
Νά μοιραστοῦνε τ' ἀγαθά
ἐξ ἴσου στοὺς ἀνθρώπους.

Φανατισμό σπέρνουν παντοῦ,
ὀπού τό λέν «ἀγάπη»,
τά ἱερατεῖα ἐπὶ τῆς γῆς
γιατί ἔναι ἐκεῖνο τό ὀρθό
καί λάθος ὅλοι ὅσοι
δέν τόν πιστεύουν τόν θεό
αὐτόν πού ἐγώ πιστεύω.

Φανήκανε ἀνίκανοι κι ἀδύναμοι
ἢ μήπως δέν μπορούσαν
νά διορθώσουν «τά κακῶς»
τή φτώχεια καί τόν πόνο
εἰρήνη νά ἴρθει ἐπὶ τῆς γῆς
νά μοιραστοῦνε τ' ἀγαθά
ἐξ ἴσου στοὺς ἀνθρώπους?
Μά οὔτε κἂν τά πρόβλεψαν
ἐξ ἀπαρχῆς τοῦ κόσμου.

Ἄν εἶχαν δύναμη οἱ θεοί
γιατί δέν διορθώνουν,
ἔστω κι ἂν εἶναι τώρα ἀργά,
τά μύρια ὅσα ἀπ' τά δεινά
μαστιρίζουν τοὺς ἀνθρώπους;

Μά, ἂν ἀλήθεια δέν μπορούν,
εἴτε δέν ἔχουν δύναμη
εἴτε θεοί δέν εἶναι!

Διερωτῶμαι καί Ἀπορῶ

Καί πές το ἐσύ ὅπως θές
τό φοβερό ὄνομά του,
εἴτε ἂν εἶναι ἀρσενικοῦ
ἢ θηλυκοῦ τοῦ γένους,
πού ἔδωσε στόν ἄνθρωπο
τό «Νοῦ» τίς σκέψεις νά παλεύει
νά τίς ἐκφράζει μέ λαλιά
στής «Γνώσης» τό δεντρί
ἀνθούς γιά νά χαρίζει.

Διερωτῶμαι καί ἀπορῶ,
πῶς τά δελφίνια ἐκπέμπουν,
ὡς λένε κάτι ὑπέρηχους
καί συγκεντρώνονται ὅλα
στόν τόπο πού ὀρίζουνε
τά σήματα π' ἐκπέμπουν!

Διερωτῶμαι καί ἀπορῶ,
γιατί τό χελιδόνι
χωρίς πυξίδα καί ραντάρ
νά ἐπιστρέφει στή φωλιά
τήν περσινή στό σπίτι!

Διερωτῶμαι καί ἀπορῶ,
πῶς τά πουλιά π' ἀποδημοῦν
μαζεύονται σέ σμήνη
μ' ἀπέριττους σχεδιασμούς,
χωρίς πυξίδα καί ραντάρ
γιά νά ξαναγυρίσουνε
πάλι στά ἴδια μέρη!

Διερωτῶμαι κι ἀπορῶ
λευκό καί μαῦρο ἄνθρωπο
κίτρινο κι' ἐρυθρό
καί κάποιοι ἄλλοι ἄγνωστοι
πού ἴσως ἀφανιστήκαν,
πῶς φύτρωσαν πάνω στή γῆ?

Διερωτῶμαι καί ἀπορῶ
γιατί πλοῦτος καί φτώχεια
μοιράστηκαν τόσο ἄνισα
στ' ἀνθρώπινο τό γένος!

Διερωτῶμαι καί ἀπορῶ,
γιατί ὁ «Νοῦς» τ' ἀνθρώπου,
γιατί γεννᾷ ἐγωισμό, τόση κακία,
τό μίσος 'κεῖνο τό σκληρό
κι αὐτή τήν ἀπληστία!

Να σκέπτεται ἀρνητικά,
νά σκέπτεται πολέμους,
τόσο σκληρά στόν ἄνθρωπο
μέ θύμα ἕναν Σωκράτη, ἕνα Χριστό
μιάν Ὑπατία καί μιὰ χιλιάδα ἀπό σοφούς,
πού στάλθηκαν στόν κόσμον αὐτό
τής «Γνώσης» τό δεντρί γιά νά ποτίσουν!

Διερωτῶμαι κι ἀπορῶ
μήπως ἐξελιγμένα ὄντα
μᾶς φύτεψαν ἐδῶ στή γῆ
καί μᾶς κοιτοῦν ἀπό ψηλά
σπέρνοντας καί σέ μᾶς κάποιες ιδέες
γιά νά γελοῦν μέ τά καμώματά μας!

Ἐν πλώ, Αὐγούστου 3, 2019

Γλυκό Κρασί

Σάν σέ κοιτῶ μέσ' στό ποτήρι
κεχριμπαρένιο μου κρασί
ἀνθίζει μπρός μου πανηγύρι
μέ συντροφιά μελαχρινή.

Σέ βρίσκω πάλι στήν ταβέρνα
νά περιμένεις τήν γνωστή
όπού μᾶς παίζει ἡ λατέρνα
«πιές ἀπ' τό ἀθάνατο κρασί».

Σέ πίνω ἄγω κι αὐτή μᾶς παίζει
κι ἀφοῦ μ' εὐφραίνει τό πιτό
μέ βρίσκει ἡ ἀγούλα στό τραπέζι
μέσ' το παλιό το καληλιό.

Σάν ποιᾶ θεά σοῦ ἔδωσε γεύση
τήν τοῦ φιλιοῦ νά ἔχεις ἐσύ
λόγια σωστά νά τήν ἐκφράσει
δέν βρῆκε ἀκόμη ποιητής.

Ρομπόλα νά ἔναι ἡ ρετσίνα
φθάνει νά εἶν' ἀπ' τήν ἀγνή
μέ βγάζεις ἔξω ἀπ' τήν ρουτίνα
σέ τούτη τήν παλιοζωή.

Virginia, usa Δεκέμβριος 18, 1982

Δύο Δρόμοι

Δύο δρόμοι άνοιχτήκανε μπροστά μου τήν αύγή.
Ό δρόμος όπου ξεκινά και όδηγεϊ,
μέσ' τήν μοιραία τήν «ύπόγεια ταβέρνα»,
πού οί καπνοί και τό ποτό πλέκονται μέ σκοτάδι,
νά μή μπορώ νά δώ τήν πόρτα και τό φώς.....
Ό άλλος πού του χάραξα τή ρότα του στό χάρτη
« κροκάτη γάζα τής αύγής» στό χάραμα του ήλιου
σπαρμένος μέ «γαρούφαλλα του δειλινοῦ» και ρόδα.

Ό Βάρναλης θέλει νά πεϊ μέ τούτη τή βαθιά στροφή του
νά βρεϊς τήν πόρτα και τό φώς νά βγεϊς άπ' τήν ύπόγα.
Μέσ' στό Άπολλώνιο τό φώς νά περπατήσεις,
νά προχωρεϊς μέ βήμα σταθερό και θαρραλέο
μέ τό κεφάλι σου ψηλά κι ένα ροδί χαμόγελο στά χείλη,
τό δρόμο πού στολίζουνε γαρούφαλλα και κρίνα,
μέ συντροφία τίς άδελφές τήν πίστη και έλπίδα.
Νά τραγουδάς στό δρόμο σου Θούριους
του Τυρταίου, του Βελεστίνου, Σολωμοῦ
και των πουλιών ν' άκούς τά κελαϊδίσματά τους,
άντί στροφές κι άκούσματα των άμοιρων Μοιραίων.

Έν πλώ, 13-8-2019

Ἡ Θετική Σκέψη

Τό Πνεῦμα Νικᾶ τήν ὕλη

Ὅταν ἀναζητᾶς τήν κορυφή κάποιου βουνοῦ
τ' ἀγνάντεμά της πέρα στ' ὀρίζου τό στεφάνι.
Ὅταν μπορείς νά ξεπερνᾶς τ' ἀσήμαντα τ' ἐπίγεια
ἡ συνείδηση θέ νά βρεθεῖ σέ ἀπόλυτη ἡρεμία.

Ὅταν ἀναζητᾶς αἰτία καί τά αἴτια
μπορεῖς νά συγχωρεῖς καί ν' ἀγαπᾶς.
Τότε τό πνεῦμα νικᾶ τήν ὕλη
καί ἡ ψυχή ἐνοῦται μέ τό θεῖο.

Πάτρα, Ἰουλίου 3, 2019

*Από μικρή ἡ 19χρονη Zheng Guigui * εἶχε ἓνα καί μοναδικό ὄνειρο: Νά γίνει πιανίστρια και να παίζει τις συνθέσεις της μπροστά στους αγαπημένους της! Κι αν αυτό φαίνεται εύκολο για τους περισσότερους από εμάς, για την ίδια ήταν μια δύσκολη απόφαση. Ο λόγος; Η Zheng γεννήθηκε χωρίς δάχτυλα στο ένα της χέρι, γεγονός πού δυσκόλευε εξαρχής την ενασχόλησή της με το πιάνο. Παρόλα αυτά ποτέ δεν το έβαλε κάτω καί πάντα αντιμετώπιζε τον εαυτό της ως... αρτιμελή. Αυτό της έδωσε δύναμη να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα, αποδεικνύοντας πως όταν κάποιος θέλει κάτι πάρα πολύ μπορεί να το καταφέρει, όποιες κι αν είναι οι συνθήκες και δυσκολίες. Λίγη προσπάθεια παραπάνω χρειάζεται μόνο, επιμονή και υπομονή. Δείτε, λοιπόν, στη συνέχεια τί σημαίνει «πραγματική δύναμη της θέλησης και θετικής σκέψης»!*

*Πηγή από το Internet

Τό Φῶς τοῦ Ἀποσπερίτη

Ἐγειρε ὁ ἥλιος κι ἄπλωσε στοῦ ὀρίζου τό στεφάνι
τά ροδινά του χρώματα κι ἓνα καντήλι ἢ μάνα μου
ἀνάβει, μέ διάφανο τοῦ καντηλιοῦ τό λάδι.

Ἐνα φεγγάρι ἄρχισε δειλά νά ξεπροβάλει
κι ὁ γκιώνης μόλις ἔνοιωσε τοῦ δειλινοῦ τό χάδι
λαλιά σάν προσευχή, σάν βάλσαμο, σάν χάδι
ἀπλώνεται τοῦ δειλινοῦ τήν ὥρα.

Ἄχ! καί νά ἔταν ἡ ζωή γεμάτη τέτοια βράδια
νά φώτιζε τή σκέψη μας τοῦ καντηλιοῦ τό λάδι
ὅπως φωτίζει τή νυχτιά τοῦ φεγγαριοῦ τό χάδι.
Θά ἔναι εὐλογία ἂν ἄγγιζε ψυχή τε, νοῦ,
τή σκέψη καί καρδιά τό φῶς τοῦ ἀποσπερίτη.

Πάτρα, Μαΐου 3, 2020

Ὁ Ἄγνωστος Ἐπισκέπτης

Μιά χειμωνιάτικη βραδιά
συναντηθήκαμε στό δρόμο
ὄλως τυχαῖα,
μ' αὐτόν τόν ἄγνωστο γιά μένα
ἐπισκέπτη.
Καθίσαμε σιμά στό τζάκι,
ἔτσι ἀντικρῦ ὁ ἓνας στόν ἄλλον
κάτω ἀπό τό ἀμυδρό φῶς τοῦ λυχναριοῦ
καί κοιταζόμαστε
ἀναζητώντας μέσα ἀπ' τό κρασί
σημάδια γνώριμα.
Ἄγνωστος ἦτανε,
ἴσως κι ἐγώ γι' αὐτόν.
Μά σάν ἐπῆρε
τό κρασί τήν θέση του
τήν πρέπουσα
ἢ γλώσσα λύθηκε
καί μοῦ 'πε... μοῦ 'πε....
ὄσα δέν ἤξερα γι' αὐτόν
τόν ἄγνωστο ἐπισκέπτη.
Κι εἶδα πῶς δέν ταιριάζαμε
καθόλου ἐμεῖς οἱ δύο.
Ἀκούγοντάς τον
στήν ἐξομολόγηση αὐτή
ξεδιπλώθηκαν τῆς ψυχῆς
πτυχές ἄγνωστες.
Τό σῶμα ἐξωραΐστηκε
κι ἀλάφρυνε, ἀφήνοντας
ἓνα δάκρυ νά κυλήσει
στό ποτήρι, στό ποτήρι
ἀπ' ὅπου κοινωνήσαμε κι οἱ δύο
καί μόνο τότε ἀναγνώρισα
τόν Ἄγνωστο ἐπισκέπτη, τόν ἑαυτό μου!

Φεβρουαρίου 16, 1982

Ποτέ μήν Πείς Κακό

Ποτέ μήν πείς κακό γιά τή ζωή
γιατί σέ ποταπή ψυχή μονάχ' ἀρμόζει.
Τούς καημούς καί πόνους ὅπου πέρασαν
τῆς μνήμης σου τ' ἀλώνι μή φρεσκάρεις.
Γέλα, ὅπως τήν ἀνοιξη
πού ἀνθοβολοῦν οἱ κλῶνοι,
ὅπως τόν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ.
Γέλα, ὅπως τῆς νύχτας
τό ὀλόγιομο φεγγάρι.
Ἐνα τραγούδι εἶναι ὀλάκερη ἡ ζωή
τό τραγουδοῦν τ' ἀηδόνια τή νυχτιά
στῆς ρεματιᾶς τό γέρικο πλατάνι.
Λέγε πώς εἶναι ὁμορφη ἡ ζωή
κι ἄς ἔχει καημούς καί κόπους.
Πίνε γλυκό κρασί πού ἀγαλλιᾶζει τήν ψυχή
καί σβήνει βάσανα καημούς καί πόνους.
Ὅχι, μή λές κακό γιά τή ζωή
γιατί θά μείνεις τότε μόνος.

Πάτρα, Οκτώβριος 12, 2012

Ένότητα Δ΄ : Ιστορικά

Ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψη

«Ἀρχαῖο πνεῦμα ἀθάνατο ...»

Ἡ Σκέψη ἢ Ἑλληνικὴ
γεννήθει στὴν Ἑλλάδα
πῆρε τὸ χρῶμα τῆς ἐλιάς
τοῦ δυόσμου τῆ φρεσκάδα.

Γεννήθηκε ἀπὸ σοφούς
μέ τ' ἡλίου τῆ λαμπράδα
καί μέ τίς σκέψεις πάλευαν
νά βροῦνε τὴν «ἀλήθεια»
στὴν ἀγορά, μέσ' στά συμπόσια
καί μέσ' στά ἱερατεῖα.

Οἱ σκέψεις «Γνώση» γέννησαν
καί οἱ σοφοὶ ἀέναα ποτίζουν
μέ τῆς ἀλήθειας τὸ νερό
καί τὸ δέντρο τῆς «Γνώσης»
νά ἀνθοβολεῖ στά πέρατα
τὸ Ἑλληνικὸ τὸ πνεῦμα.

Κι ἂν πολεμήθηκε σκληρά
τ' Ἑλληνικὸ τὸ πνεῦμα
καί φάνη πὼς ἐκάμφθηκε
τὸ δέντρο τῆς ἀλήθειας
ποτέ του δέν ξεραίνεται
ὅσο οἱ σκέψεις τῶν σοφῶν
παλεύουνε στὴν ὅποια Πνύκα.

Παγανιστὲς τοὺς εἶπανε
ἐθνικιστὲς, δωδεκαθέους,
γιατί δέν ξέρουν οἱ φτωχοὶ
στό πνεῦμα καί στή γνώση,
πὼς ὁ Ἑρμῆς Τρισμέγιστος
πρῶτος ἦταν πού δίδαξε
στόν ἄνθρωπο τὸ μονοθεῖσμό
πρὶν ἀπὸ ἐννιά χιλιάδες χρόνια¹.

¹* *Το 9000 π.Χ.*

Ἀργοστόλι, 3 Σεπτεμβρίου 2019

Ἡ Γαλανόλευκη Θεά



Μοῦ ἴγνευσε καλώντας με κοντά της
παρ' ὅτι γερασμένη ἀπ' τὰ σημάδια τοῦ χρόνου,
ἔλαμπε στήν ὄψη της ἡ φρεσκάδα
καί τό ἀνάλαφρο χάδι της γλυκό
δέν τ' ἄγγιξε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.

Κάθισα πλάϊ της χαϊδεύοντάς μου τά μαλλιά.
Μετά ἀπό μικρή σιγή
ἄρχισε νά μοῦ ἱστορεῖ γιά τή ζωή της.
Χαρές, πολέμους, συγκινήσεις.....
ἀπό τά παλληκάρια μου, πού εἶχα συντροφιά μου.

Γεννήθηκα ἀπ' τή φλόγα καί τήν ἀγάπη
καί μεγάλωσα μέσα σέ πολέμους
γι' αὐτό καί φαίνομαι μπαρουτοκαπνισμένη.

Μπροστάρης τότε στην ἐξοδο στο Μεσολόγγι,
στα βουνά της Πίνδου, Μακεδονία και Ασία,
και πάντα μέ τό σύνθημα ἀέρα... ἀέρα....
Μπροστάρης πάντα στις χαρές,
μπροστάρης στίς θάλασσες καί στούς αἰθέρες.

Στό ἀντίκριμά μου ὁ στρατιώτης ἐμψυχώνεται
καί τό φῶς τοῦ Ἑλληνα Απόλλωνα
αὐτοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡλίου τό Φῶς
ἀνάμιχτο μέ τό μελτέμι τῆς θάλασσας
μέ κάνει νά χαμογελῶ, μέ τό κεφάλι μου ψηλά
καί νά ἴμαι πάντα νέα.

Ρίγη ὑπερηφάνειας σ' αὐτόν πού μέ ἀγαπᾷ!
Εἶμαι ἡ γαλανόλευκη ὅπου στολίζει τήν πατρίδα.

Ἐν Πλώ, Μαρτίου 25, 2019

Ἑλλάς τό Μεγαλεῖο σου

Δέν εἶσαι μόνο θάλασσα
βουνά, ἀγέρας, ἥλιος,
τά μαγικά σου δειλινά
καί ἑκεῖνος ὁ ἀστροφώτιστος
ὁ οὐρανός τοῦ Ὀλύμπου.

Τή «Γνώση» ὀπού κουβαλᾷς
τῆς Ἀθηνᾶς σοφία, δῶρο
στά πέρατα ἐσκόρπισες
τ' ἀνθρώπινο τό γένος νά φωτίσει.

Ἑλλάς δέν ἔχεις σύνορα
τό «Πνεῦμα» σου τό ἐλεύθερο
τ' ἀθάνατό σου πνεῦμα
ἀκόμη καί τούς βάρβαρους
σάν Ἑλληνας φωτίζει
κι Ἑλληνα μπορεῖ νά νοηθεῖ
ὅποιον τό «Πνεῦμα» σου ἀγγίζει.

Πάτρα, Αυγούστου 12, 2019

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἀλφάβητος

Ὁ Ἑλληνικὸς ἀλφάβητος
ἀποτελεῖ τὸν «τέλειον ἀριθμό»
καὶ εἶναι πλήρης μυστικισμοῦ
καὶ γνώση μυστηρίου.
Τὸ πρῶτο στή σειρά εἶναι τὸ Ἄλφα,
στό κέντρο στέκεται τὸ Νί
καὶ τελευταῖο τ' Ὁμέγα
σέ μιὰ μυστικιστική διάταξη
δηλοῦν τή λέξη ΑΝΩ,
ἀπό τοῦ ὄρατοῦ τοῦ κόσμου πέρα...
Σέ μιὰ ἀόρατη κίνηση μεταβολή ροῆς
στό νοητό καὶ ἀόρατο κόσμο.

Πάτρα 2017

Οἱ Ἕλληνες ἀνακάλυψαν τὴν Ἀλφαβητική Γραφή ὡς σύζευξη Ουρανοῦ καὶ Γῆς, Πνεύματος καὶ Ὑλης, Ἀνδρὸς καὶ Γυναίκος, Νοήσεως καὶ Πράξεως.* Ὁ ἐλληνικὸς ἀλφάβητος εἶχε 33 γράμματα. Ἐμεῖς γνωρίζουμε μόνο τα 27, καὶ χρησιμοποιοῦμε τα 24. Τα τελευταῖα ἑξὶ γράμματα (28 ἕως 33) ἦταν «ἀρρητα», τα γνωρίζαν μόνο τα ἱερατεία καὶ δεν τα ἔδωσαν στο ἄνθρωπο. Ἡ γλώσσα ἡ ἐλληνική καὶ ἡ γραφή της εἶναι καὶ οἱ δύο σύμφυτες με τὴ μυριόχρονη ἱστορία. Ὁ ἐλληνικὸς ἀλφάβητος κώδικας μυστικισμοῦ καὶ μυστηρίου εἶναι ἡ σειρά των γραμμάτων που ἐγκλείει τὸν «τέλειο ἀριθμό» ὅπου καμιά ἄλλη γλώσσα δεν ἔχει. Καθόλου δεν δομήθηκε τυχαία ἡ σειρά καὶ θέση των γραμμάτων. Τα γράμματα ἐκφράζουν ἀριθμούς, μουσικόντες καὶ κρύβει μέσα στη δομὴ της μιὰ συμπαντική ἀρμονία. Εἶναι ἓνα ἀριστοῦργημα μαθηματικῶν σχημάτων κτισμένα πάνω σ' ἀριθμούς, τα μυστικά των κρύβουν μέσα στο λεξάριθμό με τὴν ἐκφώνηση, τὸ σχῆμα που ὁ λεξάριθμος της ἐκφώνησης καὶ ὁ λεξάριθμος του σχήματος εἶναι ὁ ἴδιος καὶ προσδιορίζει τὴ θέσει του γράμματος μέσα στον ἀλφάβητο. Το κάθε γράμμα εἶναι ἓνας ἀριθμός καὶ ἡ κάθε λέξη τὸ ἀθροῖσμα «ἐκ τοῦ ἑλικος» (DNA) εἶναι.

π.χ. ὁ λεξάριθμος του ΑΛΦΑ: $1+30+500+1=532 : 5+3+2=10 : 1+0=1$

Ὁ λεξάριθμος το ΟΜΙΚΡΟΝ : $(70+40+10+20+100+70+50)=360$ ὅσες καὶ οἱ μοῖρες του κύκλου.

Ὁ ἐλληνικὸς ἀλφάβητος ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς ἐνότητες των ἐννέα γραμμάτων. Ἡ πρώτη ἐνότητα κωδικοποιεῖ τὸ σκοπὸ της ζωῆς του ἀνθρώπου ἐπὶ της γῆς:

[Ἀλφεῖν, βένα, γαμείν, δελφόν, εἶναι, φάος, ζαεῖν, (h)έρως, θέειν]*.

Ἑρμηνεία: Προς παραγωγὴν (ἀνθρώπου), να ἐνωθεῖς διὰ γάμου με γυναίκα, μέσω της δελφός της να γεννήσεις ὑπαρξὴν φωτεινὴν, ἡ ὁποία πρέπει να ζήσει ὡς ἥρωσ με σκοπὸν τὴν θέωσιν!

Ἑλλην = Φωτεινὸς Ἀνθρώπινος Νούς.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἀλφάβητος:

"Ἀλ φα, βη τα Γα! Ἀμα δε Ελ, τα εψ ἰλών. Στη ἰγμα, (ἶνα) ζη τα, η τα, θη τα Ἰώτα κατὰ παλλάν Δα. (Ἰνα) μη νυξ η, ὁ μικρόν (εστί) πυρός δε ἰγμα ταφή εψ ἰλών, φυ (οἱ) Ψυχῆ, ὁ μέγα (εστί)!"

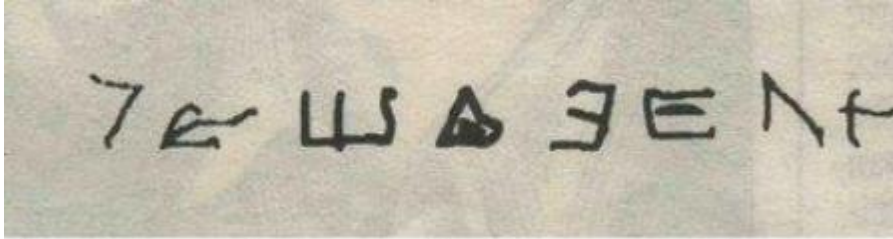
Ἡ μετάφραση ἔχει ὡς ἐξῆς:

"Νοητέ ἥλιε, εσύ που εἶσαι τὸ φως, ἔλα στη Γη! Κι εσύ, ἥλιε ὁρατέ, ρίξε τις ἀκτίνες σου στον πηλὸ που ψήνεται. Ἀς γίνῃ ἓνα καταστάλαγμα για να μπορέσουν τα Εγὼ να ζήσουν, να υπάρξουν καὶ να σταθοῦν πάνω στην παλλόμενη Γη. Ἀς μὴν ἐπικρατήσῃ ἡ νύχτα, που εἶναι τὸ μικρόν, καὶ κινδυνεύσῃ να χαθεῖ τὸ καταστάλαγμα της φωτιάς μέσα στην ἀναβράζουσα λάσπη,

κι ας αναπτυχθεί η Ψυχή, που είναι το μέγιστο, το σημαντικότερο όλων!"

Τη μυστική αυτή επίκληση μαθαίνουμε να κάνουμε όλοι ασυνείδητα από την ώρα που μαθαίνουμε το ελληνικό αλφάβητο! Επίσης έρευνες δείξαν πως οι μελέτη της αρχαιοελληνικής γλώσσας, διευρύνει τον νου! Δεν είναι τυχαίο, που σε έρευνα Αμερικανών για την τεχνητή νοημοσύνη, διαπιστώσανε πως για να επικοινωνήσουν δύο υπολογιστές μεταξύ τους και να έχουν μία λογική συζήτηση, χρειάζεται να χρησιμοποιήσουν την αρχαία Ελληνική γλώσσα και μόνο! Τελευταία καταμέτρηση μάλιστα έδειξε πως η Ελληνική γλώσσα συν της αρχαιοελληνικής, περιέχει πάνω από 6.000.000(!) λέξεις και πολλές που ακόμα δεν γνωρίζουμε ενώ π.χ. η Αγγλική φτάνει μόλις τις 40000.

Τελικά πόσα ακόμη μυστικά μπορεί να κρύβει η ελληνική γλώσσα; Πολύ περισσότερα από όσα πιστεύουμε και σίγουρα ακόμα περισσότερα από όσα μπορεί να χωρέσουν στις σελίδες ενός αφιερώματος.



Το πρώτο γραπτό κείμενο της Ευρώπης, αποτυπωμένο σε ξύλινη επιγραφή από προηγμένο άνθρωπο της νεολιθικής εποχής, που βρέθηκε στο λιμναίο προϊστορικό οικισμό του Δισπηλιού της Καστοριάς.

**Ιερά Ελευσίς, εκδόσεις ΚΑΛΜΟΣ*

Χωρίς Αιδώ

Σάν οί Ρωμαῖοι, ἀγροῖκοι στή μόρφωση,
υπέταξαν ὑπό τῶν ὄπλων τήν ἰσχύ,
στό πνεῦμα τότε ἀκμαίους Ἀλεξανδρινούς,
κατέκλεψαν ἀγάλματα, βιβλιοθήκες
καί κάθε μιά Ἑλληνικήν ιδέα.

Θεούς καί Πραξιτέλειας τέχνης ἔργα
που στόλιζαν ἐπιμελῶς
πόλεις καί Ὀλύμπιους ναούς,
μετοίκησαν, χωρίς αἰδώ,
σέ κήπους καί αὐλές Ρωμαϊκές.

Οἱ ἐπιπόλαιοι Ρωμαῖοι θύματα πέσανε
τῆς γεύσης τοῦ κρασιοῦ,
σέ μολυβδένια ἀγγεῖα,
πού ἔντεχνα ὁ Διόνυσος τούς δίδαξε
γιά τά καμώματα καί τίς ἱεροσυλίες.

Μέρα τή μέρα γινόντουσαν πió φρενικοί
ἀπό τό μόλυβδο πού πίνουν στά Λουκούλια
τά γεύματα καί στίς οἰνοποσίες,
κραιπάλη ξέσπασε στίς Πομπηῖες.

Ὁ θρύλος αὐτά τά λόγια ἄφησε νά εἰπωθοῦν
θρηνώντας τήν πτώση τῆς τότε χωλαίνουσας
Ρωμαϊκῆς ἠθικῆς οὐτοπίας.

R.P.I., Troy, N. Y., 1977

Μιά Χειμωνιάτικη Βραδιά

Στους γονείς μου

Μιά χειμωνιάτικη βραδιά,
πού φύσαγε ξερό τ' άγέρι
τά βήματά μου μ' είχαν φέρει,
έκει κοντά στην λεμονιά.

Δέν άκουσα όμως τό σκύλο,
πού γάβγιζε όπως παλιά
όταν έπαίζαμε παιδιά
κυνηγητό πλάϊ στό μήλο.

Ούτε τό φρούνιασμα¹ τ' άλόγου,
π' ήταν δεμένο στό μπλοκό²
τρώγοντας άγερα, σανό,
σπέρνοντας τό αίσθημα του φόβου.

Τ' άνθη είχε κάνει ο βοριās
όμως μου μύρισε Λουίζα,
στό τζάκι εκαιγε ή σκίζα³
πού μύριζε κλωνάρι έλιās.

Φως άπ' τό τζάκι άμυδρό,
ήρθε νά σχίσει τό σκοτάδι
τό χιονισμένο 'κείνο βράδυ
έξω στό κρύο τό χονδρό.

Ανοίγει δειλά ή έξώπορτα,
τό φως έχύθη στά σκαλιά
φωτίζοντας τ' άσπρα μαλλιά
του μάρμπα-γιάννη Κολομπότα.

Νά ύποδεχθει κάποιονε ξένο,
τρεμά κρατούσε τό λυχνάρι
καίγοντας τό χρυσό τό λάδι,
π' άκουσε βήματα νά μπαίνω.

Μαζί του βγήκε μία γριούλα,
τρομάζοντας άπ' την φωνή
«μάς ήλθε πίσω τό παιδί»,
ήτανε ή γλυκιά μανούλα.

Είχαμε στήσει πανηγύρι
τό βράδυ 'κείνο στή γωνιά
πού 'πιαμε άπ' όλα τά κρασιά
στό ποθητό τό πισωγύρι.

Σάν κεχριμπάρι τά κρασιά
είχε βαρέλια γεμισμένα,
μπουκάλες, φλάσκες κρεμασμένα
στον ποθητό το γυρισμό...

Τό κοκκινέλι ἦταν βαρύ,
ἦπιαμε τό παλιό μοσχάτο
νά βροῦμε λέμε ἄσπρο πάτο
ὥσπου μᾶς βρῆκε τό πρωί.

Ἦπια κρασί ἀπό τό παλιό!
Ξύπνησα ἔκεινο τό πρωί,
σάν τόν παλιό καιρό μπεκρῆ,
πού δόξασα καί τό Θεό.

*Ἦταν ἓνα ὄνειρο πού ἦλθε ἐκεῖνο το βράδυ
Baltimore, USA, Ἰουλίου 22, 1982.*

*1 φύσημα τῆς μύτης του

*2ο στάβλος

*3 κομμάτι ἀπό ελιά σχισμένο με τσεκούρι

Ὁ Μίκη - Ζέζα

Στούς Μακεδονομάχους

Κατέβεις ἴσια ἀπό τόν Ὀλυμπο
ἀνάβοντας τήν φλόγα ἐκείνη,
πού ἦταν σβηστή ἀπό τόν ὄλεθρο,
σκότος, πού βασιλεύει ἡ δύνη.

Ὅνειρα στό πέρασμα ζωντάνεψες
όπού ἔχανε θαφτεῖ μέσ' στό σκοτάδι,
φωτιές μέσ στίς καρδιές μας ἄναβες
καί φόβο σ' εἶχαν πάρει οἱ Βουλγάροι.

Οἱ Μακεδόνες ὄρκο παίρνανε
στό Μίκυ – Ζέζα ὄνομά σου
κι οἱ φίλοι μυστικά μονάχα ξέρανε
τ' ὄνομα ἀπό τά δυό παιδιά σου.

Κρυφά στό μοναστήρι ὁ παπάς
διαβάζει τό προσευχητάρι
στή Σιάτιστα όπου ἔτανε νά πᾶς
ἦταν γραφτό ἔκεινο τό βράδυ.

Κι ἀφοῦ τοῦ καθενός τή φλόγα
ἄναψες, περίσσια γιά νά φθάσει
τῆς Σιάτιστας ἐφάνη ἡ σειρά
τῆς λευτεριάς νά στήσει εἰκονοστάσι.

Ὁκτωβρίου 13, 1982

Ὁ Παύλος Μελάς ἦταν αξιωματικός πυροβολικοῦ του ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Ἦταν γιος του Μιχαήλ Μελά και της Ναταλίας Δραγούμη. Γεννήθηκε στις 9 Μαρτίου 1870, στη Μασσαλία. Το 1891 αποφοίτησε ἀπό τη Στρατιωτική Σχολή Εὐελπίδων. Ἀπέκτησε δύο παιδιά το Μίκη και τη Ζέζα, ἐξ ου και το ψευδόμενο του «Μίκη – Ζέζας». Με το λόχο του μπήκε στήν κατεχόμενη Μακεδονία και πρωτοστάτησε στον ἀπελευθερωτικό αγώνα της. Ἐνα ἀπό τα πρωτοπαλικάρα του ἦταν ὁ Δημήτρης Μαράτος (με το παρατσούκλι Αντάρτης) ἀπό το Ρατζακλί Κεφαλληνίας. Ὁ «Μίκη – Ζέζας» ἔπεσε σέ ἐνέδρα το βράδυ στις 13 Ὁκτωβρίου 1915 στη Σιάτιστα.

Γῆ Ποτισμένη με δάκρυ

Ὑμνος προς την Μακεδονία

Τά δάκρυα πού πέσανε
γιά ὄσα παλληκάρια
ἐχύσανε τό αἷμα τους,
ἐδώσανε τή νιότη τους
ἴδωσαν τή λεβεντιά τους,
γιά τή δική σου λευτεριά
γιά τή δική σου χάρη,
σπόρος ἐγίνη κι ἄνθισε
στή γῆ σου ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
περήφανη νά στέκεσαι
σάν τά ψηλά βουνά σου
καί τίς ψηλές ραχοῦλες σου
καί τίς ἀκρογιαλιές σου.
Ἡ λευτεριά κερδίστηκε
μέ Μακεδονομάχους.
Ποτάμια, λίμνες καί βουνά
λεύτερα τραγουδήστε
«Μακεδονία ζακουστή
τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ χώρα».

Απριλίου 14, 2019



*Ο Μακεδονομάχος Ιωάννης Σπηλιώτης
πατέρας του ποιητή*

Μαραθωνοδρόμοι

Ἑλλάδα όπου γέννησες
ἥρωες καί σοφούς,
ναυτίλους πού γυρίζουνε
τή γῆ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
τίς δύο σου κόρες γέννησες
τή μιά Δημοκρατία
καί Λευτεριά τή δεύτερη
τούς Ἕλληνας νά κάνουνε
νά ζοῦν μέ περηφάνεια.

Ἑλλάδα όπου γέννησες
τό «Πνεῦμα καί τή Γνώση»
στήν Ὀλυμπία σέ δόξασαν
τά Ἑλληνικά βλαστάρια.

Στόν Μαραθώνα ὀδηγεῖ
τό πνεῦμα ὁ Φειδιππίδης
καί στήν Βοστώνη ὁ ἥρωας
ὁ Στέλιος Κυριακίδης.

Τό χρῆμα δέν τούς ἄγγιξε
τ' ἀπό ἀγριελιά στεφάνι
ζητοῦσαν καί στό πρόσφεραν
ἐσένα νά τιμήσουνε
τοῦ πνεύματος καί προσφορᾶς
Ἑλλάδα μου Μεγάλη!

Πάτρα, Αυγούστου 12, 2019

Στυλιανός Κυριακίδης: ἓνας αφανής Ἕλληνας ἥρωας

Στην Πάφο γεννήθηκε, στις 4 Μαΐου 1910. Φτωχόπαιδο ήταν και κάποια στιγμή ξεκίνησε τον αθλητισμό στην Λεμεσό. Κατάφερε, μάλιστα, να πάρει μέρος ως δρομέας με την ελληνική εθνική ομάδα στους ολυμπιακούς αγώνες του 1936! Πούλησε τα μισά επίπλα για να πάει να τρέξει! Παίρνει την μεγάλη απόφαση το 1946 να ξανατρέξει. Λίγη προπόνηση, ελάχιστο φαγητό από τους γείτονες, δύσκολα χρόνια. Ήθελε να πάει στην Αμερική να τρέξει στο φημισμένο μαραθώνιο της Βοστώνης. Ελπίζοντας ότι και μόνο με την παρουσία του θα μπορέσει να ευαισθητοποιήσει τους Αμερικάνους για να βοηθήσουν τον λαό μας που τα περνούσε δύσκολα όσο ποτέ άλλοτε. Πώς, όμως, να αγοράσει εισιτήριο για την Αμερική; Με τι λεφτά; Μαζεύει και πουλάει τα μισά επίπλα του σπιτιού. Πιάνει πέντε δραχμές στο χέρι, του δίνουν με τα πολλά και κάμποσα ακόμα από την δουλειά του και πάει και βγάζει αεροπορικό εισιτήριο. Μονό! Δεν είχε λεφτά για «μετ' επιστροφής».

Μέσα από τα χαλάσματα της Αθήνας, βρήκε το κουράγιο να πετάξει για Αμερική ρισκάροντας τα πάντα.

Με μοναδικό σκοπό να τρέξει! Τίποτα άλλο!

Ο πιο δύσκολος μαραθώνιος της εποχής - κι ακόμα φημισμένος ήταν αυτός της Βοστώνης. Φαβορί ο τεράστιος Άγγλος Κένεθ Μπέλι και ο Αμερικάνος, νικητής της προηγούμενης χρονιάς, Τζόνι Κέλι. Κι από κοντά ένας Καναδός αθληταράς.

Πριν τον αγώνα όλοι οι αθλητές έπρεπε να περάσουν από γιατρό. Πάει και ο Κυριακίδης, τον εξετάζουν οι Αμερικάνοι και του λένε: «Δεν μπορείς να τρέξεις, θα πεθάνεις στα πρώτα χιλιόμετρα».

- Μα, γιατί; Γιατί δεν μπορώ, ενώ έκανα τόσο ταξίδι;
- Είσαι πολύ αδύναμος, νεαρέ Έλληνα. Θα πεθάνεις στον δρόμο από την εξάντληση, έτσι κοκαλιάρης όπως είσαι. Δεν θα αντέξεις ούτε για μερικά χιλιόμετρα.

Παίρνει ουσιαστικά την προσωπική ευθύνη και λέει «φέρτε μου το χαρτί να το υπογράψω ότι θα τρέξω κι αναλαμβάνω όποιον κίνδυνο υπάρχει για την ζωή μου. Θα τρέξω κι ασ πεθάνω εδώ πέρα».

Αρχίζει ο αγώνας, 20 Απριλίου 1946. Ξεκίνησε αργά ο Στέλιος Κυριακίδης, αλλά ανέβαζε στροφές. Όλο και πλησίαζε τους πρώτους, όλο και πατούσε καλύτερα. Στο 40 χιλιόμετρο έπιασε τον Κέλι, τον πρωτοπόρο και τερμάτισε πρώτος! Ναι, κέρδισε! Με πανευρωπαϊκό ρεκόρ! Παραμιλούσε η Αμερική. Ο Τζόνι Κελι είπε: «Εγώ έτρεχα για τον εαυτό μου, ο Κυριακίδης για έναν λαό».

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τρούμαν καλεί τον Κυριακίδη στον Λευκό Οίκο, μαζί με τον δεύτερο, τον Αμερικάνο Τζόνι Κέλι.

Κι όταν λέμε Κέλι να αναφέρουμε ότι 15 φορές βγήκε στην καριέρα του μέσα στην πρώτη πεντάδα του μαραθωνίου της Βοστώνης, ενώ το 2000 ανακηρύχθηκε από το Runner's World ο κορυφαίος δρομέας για τον περασμένο αιώνα.

Ρωτάει ο Χάρι Τρούμαν τον Τζόνι Κέλι: «Καλά, βρε παιδί μου.

Πώς έχασες απ' αυτόν τον κοκαλιάρη (έτσι τον έλεγαν οι εφημερίδες) κι αδύναμο Έλληνα;».

Απάντηση Κέλι: «Μόνο εγώ έχασα; Κανένας δεν μπόρεσε να τον κερδίσει. Εγώ έτρεχα για τον εαυτό μου κι αυτός για έναν ολόκληρο λαό, για μια ιδεολογία...».

Ο Τρούμαν χαμογελάει και γυρνάει προς τον Κυριακίδη. «Εσύ, παιδί μου, είσαι άξιος συγχαρητηρίων. Για πες μου, τι θες να κάνω για σένα; Θες ρούχα; Τρόφιμα να δυναμώσεις; Χρήματα; Ό,τι θες από μένα».

-«Δεν θέλω τίποτα για μένα, μόνο για τους Έλληνες που λιμοκτονούν».

Απάντηση Κυριακίδη: «Σας ευχαριστώ, πρόεδρε. Δεν θέλω τίποτα για εμένα. Το μόνο που ζητώ, κύριε Τρούμαν, είναι να στείλετε ρούχα και τρόφιμα στα 7 εκατομμύρια Έλληνες που λιμοκτονούν. Αυτό ζητάω. Να βοηθήσετε τον λαό μου που υποφέρει».

Αυτό που έγινε μετά ήταν απίστευτο. Από δωρεές των Αμερικάνων μαζεύτηκαν τόνοι από τρόφιμα, φάρμακα, κουβέρτες. Δεν είχαν πώς να τα μεταφέρουν. Μόλις βρέθηκαν έξι καράβια, με τη συνδρομή της οικογένειας Λιβανού, έφτασε η βοήθεια στην Ελλάδα, το «**Πακέτο Κυριακίδη**», όπως το ονόμασαν.

Συγκεντρώθηκαν, επίσης, 250.000 δολάρια για να δοθούν στους ταλαιπωρημένους Έλληνες από την Κατοχή και τον Εμφύλιο! Ποσό τεράστιο για την εποχή. Όλες οι αμερικάνικες εφημερίδες τον είχαν πρωτοσέλιδο, ενώ ο ίδιος έτρεχε από Πολιτεία σε Πολιτεία της Αμερικής για να φέρει κι άλλη βοήθεια στην τσακισμένη Ελλάδα. Ένα εκατομμύριο κόσμος στην υποδοχή!

Ένας λαός που πέθαινε στους δρόμους από την εισβολή του ναζισμού και τον Εμφύλιο, μπόρεσε να χαμογελάσει ξανά απ' αυτόν τον Μεγαλο Έλληνα. Την μέρα που ήρθε από τις ΗΠΑ στην Αθήνα, στις 23 Μαΐου, ξεχύθηκε στους δρόμους ένα εκατομμύριο κόσμος για να τον υποδεχτεί.

Είχαν φτάσει απ' όλη την Ελλάδα άνθρωποι στην πρωτεύουσα για να τον ευχαριστήσουν. Εκείνη τη μέρα ήταν η πρώτη φορά που φωταγωγήθηκε ξανά η Ακρόπολη από τότε που άρχισε ο πόλεμος. Και θεωρήθηκε το πρώτο χαρμόσυνο γεγονός για τον τόπο ύστερα από τόσα καταραμένα χρόνια. Ο Κυριακίδης έδωσε χαρά, περηφάνια, ανακούφιση στους συνανθρώπους του. Πόσο γνήσιος ο Στέλιος Κυριακίδης! Πόσο αυθεντικός. Και τι ψυχή! Μεγαλείο.

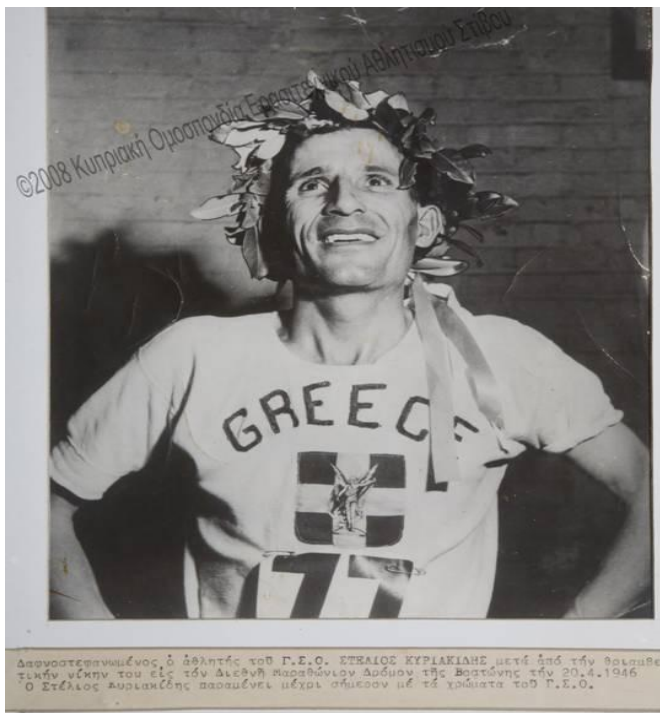
Ο γιός του, απλόχερα και χωρίς να ζητήσει ποτέ καμία αμοιβή, προσέφερε χρόνια μετά όλα τα κειμήλια του Στέλιου Κυριακίδη στο Μουσείο του Μαραθωνίου στον Μαραθώνα (αξίζει να το επισκεφθείτε κάποια φορά). Με διαμάντι!

Μέσα σ' αυτά που έγιναν δωρεά στο Μουσείο είναι και το μέταλλο τεράστιας αξίας από τον νικητήριο αγώνα στην Βοστώνη. Ένα μέταλλο που ήταν συλλεκτικό ακόμα και τότε, αφού για εκείνη και μόνο τη χρονιά είχε τοποθετηθεί στο κέντρο του ένα διαμάντι!

Ο Στέλιος Κυριακίδης είναι ακόμα και σήμερα άγνωστος στους περισσότερους Έλληνες φιλάθλους. Στις ΗΠΑ, όμως, έχουν γράψει βιβλία για το κατόρθωμά του, έχουν γυρίσει βραβευμένα ντοκιμαντέρ (NBC), ενώ ετοιμάζουν και μια ταινία από την Disney με παραγωγούς τους Mark Ciardi και Gordon Gray.

Άνθρωπος της προσφοράς, με υψηλά ιδεώδη, γνώστης της βαριάς κληρονομιάς αυτού του τόπου στον αθλητισμό και τον πολιτισμό, ένας μοναδικός αθλητής που λατρεύτηκε στην εποχή του. Θα μπορούσε και σήμερα να αποτελεί φάρο έμπνευσης για όλους μας, αλλά μάλλον σε πολλούς το όνομά του δεν λέει κάτι.

Κι ασ έκανε, πέρα απ' όλα τα άλλα, κι έναν τεράστιο άθλο από καθαρά αθλητικής άποψης, αφού η νίκη στον μαραθώνιο της Βοστώνης θεωρείται κάτι τρομερά δύσκολο.



Γνωρίστε την άγνωστη, συγκλονιστική ιστορία ενός σύγχρονου μεγάλου Έλληνα πρωταθλητή και άξιου διάδοχου του θρυλικού Σπύρου Λούη, τον μαραθωνοδρόμο Στυλιανό Κυριακίδη, ο οποίος το 1946 βοήθησε εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες να γλιτώσουν από την πείνα.

Τον Απρίλιο του 1946 η Ελλάδα ήταν ρημαγμένη από την Κατοχή και ο Εμφύλιος πόλεμος ήδη μαινόταν. Ο κυπριακής καταγωγής Στέλιος Κυριακίδης (1910-1987), πρωταθλητής μεγάλων αποστάσεων, ήταν τότε 36 ετών. Επανελημμένα πανελληνιονίκης και βαλκανιονίκης, είχε ήδη λάβει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου (1936). Μάλιστα, κατά την διάρκεια της Κατοχής είχε συλληφθεί από τους Γερμανούς, αλλά αφέθηκε ελεύθερος, όταν έμαθαν ότι είχε συμμετάσχει στους αγώνες αυτούς. Ο Κυριακίδης με δική του πρωτοβουλία και έξοδα ταξίδεψε στην Αμερική για να λάβει μέρος στο Διεθνές Μαραθώνιο της Βοστώνης με σκοπό να τραβήξει τα βλέμματα της διεθνούς κοινότητας προς την χειμαζόμενη Ελλάδα.



Στη Βοστώνη, σε ανάμνηση του θριάμβου του, οι Αμερικανοί φιλοτέχνησαν γλυπτό στο οποίο εμφανίζεται ο πρώτος σύγχρονος ολυμπιονίκης του μαραθωνίου, Σπύρος Λούης, να δείχνει στον Στέλιο Κυριακίδη το δρόμο προς τη νίκη.

Δώδεκα Παλληκάρια από τό Ρατζακλί *
Ιούλιος 14, 1943

Μᾶς πήραν καί μᾶς στήσανε
στήν ἄκρη τοῦ γκρεμνοῦ
κατακτητές, ρουφιάνοι
Ἴταλο-γερμανῶν.
Θύματα ὅλοι πέσαμε
βρώμικης προδοσίας
τή νύχτα πού κεντούσαμε
λάβαρο λευτεριάς.
Στούς δρόμους μάνες τρέχανε
καί τά παιδιά θρηνοῦσαν
οἱ σκύλοι ἀνταριαστήκανε
κλαψιάρικα γαυγίζαν.
Στοῦ κανονιοῦ τήν κάνη
δώδεκα παλληκάρια
βλαστάρια ἕνα κι ἕνα
ἀπό τό Ρατζακλί.
Μέ κεφαλή ψηλά,
χωρίς πνοή, χωρίς μιλιὰ
μέ πόδια παγωμένα
κέρινα ὁμοιώματα
σειρά κεριῶν σβησμένα.
Φτερούγιζε ὁ θάνατος
πρίν ἢ αὐγή χαράξει
κι ὅλοι στητοί ἀγέρωχοι
προσμέναμε τό πῦρ.
Ὁ ἀπό μηχανῆς ὅμως θεός
ὁ Φράγγος ὁ Δημήτρης
μέ κείνη του τήν ἄρνηση
«Δέ βγαίνω ρέ, θά μείνω
ἐδῶ μαζί τους...»
θέλησε νά σωθοῦμε
κι ὅλοι μας πάλι σμίξαμε
τό λάβαρο κεντοῦμε.

Virginia, usa, Ἰουλίου 14, 1983

Ὁ πατέρας του ποιητή ἦταν ἕνας εκ των 12.

** Το βράδυ τις 13, Ιουλίου 1943 ἄγνωστος ἐρίξε μιά χειροβομβίδα και τραυμάτισε το Γερμανό σκοπόζ που ἦταν στη Σκάλα. Μετά από βρώμικη προδοσία οι Γεμανοί συνέλαβαν δώδεκα άντρες από το Ρατζακλί, Κεφαλληνίας και τους πήγαν στο χωριό Χιονάτα για εκτέλεση. Ο Αριστόδημος Βαλεριάνος προσπάθησε να σώσει τον γαμπρό του Δημήτρη Φάγκο –Ζαπάντη, ο οποίος αρνήθηκε να βγεί λέγοντας «Δεν βγαίνω ρέ, θα μείνω ἴδω μαζί τους».
Να ο πατριωτισμός και ηρωϊσμός! Λόγω της ἀρνήσης του Δημήτρη Φράγκου Ζαπάντη ελευθερώθηκαν ὅλοι.*

Οι δώδεκα Αρατσακλέοι ήταν: Ο Γιάννος Σπηλιώτη (Κολομπότας), Γεώργιος Σπηλιώτης (Σπυριδούλης), Βασίλης Σπηλιώτης (Τζαλαόρας), Γεράσιμος Δελαπόρτα Σπηλιώτης, Γεώργιος Νικολάου Μαράτος (Πατάκας), Γεώργιος Μαράτος (Μπάρεμου), Αλέκος Νικ. Σπηλιώτης (Ρέγγος), Μαρίνος Νικ. Σπηλιώτης (Ρέγγος), Νικόλαος Αλεξ. Σπηλιώτης (Μανής), Δημήτριος Ζαπάντης Φράγγος, Αντώνης Αποστ. Ζαπάντης, Γεράσιμος Ιωάννου Ζαπάντης (Κολοβός).



*Δημήτρης Φράγκος Ζαπάντης
Ο σωτήρας των Ρατσακλέων*

Ἀλεξάνδρεια*



Μέ θεϊκό χρησμό κτισμένη
ἀπ' τόν Ἀλέξανδρο ἡ πρώτη,
στήν ἀκρογιαλιά τσ' ἀνατολῆς
νεράϊδα, τριῶν ἠπείρων σταυροδρόμι.

Ἐντευκτήριο τῶν φυλῶν τοῦ κόσμου,
σταυροδρόμι τοῦ Θρακιώτη ἔμπορου
καί τοῦ μαύρου Κορδοφάν*.
Οἱ δύο σου λιμένες ἀραξοβόλι
τοῦ πονηροῦ Ἑβραίου, τοῦ Ἴβηρου
καί τοῦ σκληροῦ Γαλάτη.

Τά γλυπτά σου πνευματική ἔκφραση
σέ στολίζουν τῆς ἀνατολῆς Νεράϊδα.
Ἐντευκτήριο συμποσίου τοῦ πνεύματος
Βαβέλ γλωσσῶν καί γνώσεων.
Πεδίον τῶν ἀγρίων μαχῶν τοῦ πνεύματος
καί τῆς ἀνθρώπινης σκέψης.

Ἱερὸν χωνευτήρι λαῶν καί θρησκειῶν,
τό ἔσχατο καταφύγιο τῆς γνώσης
καί τῶν σοφῶν τοῦ τότε κόσμου.
Τό φῶς τῆς γνώσης, ὁ Φάρος σου,
σ' ἀναλαμπές χάριζε γιά αἰῶνες
τότε στούς ἀνθρώπους τή γνώση.

Απριλίου 21, 2014

**Εικόνα ἀπό το Internet*

**Ένότητα Ε΄: Αφιερώσεις
στον καπετά - Γιώργο Σπηλιώτη**

Κυρά - Θάλασσα

*Γραμμένο το 1966 από την «κυρά-Θάλασσα»
Διαμαντίνα Σπηλιώτη στο γιό της Γιώργο, πού ήταν ναυτικός*

Μιά μάνα πού καθότανε κάτω στά Ποταμάκια*
τή θάλασσα αγνάντευε μέ βουρκωμένα μάτια.
Στά κύματά τηςμίλαγε, πού φεύγανε τρεχάτα,
κάτι σάν νά τούς έλεγε, τά κοίταζε στά μάτια.

Ένα μαντίλι έβγαλε βρεγμένο από τό κλάμα
κι άφοϋ τό φίλησε γλυκά, τούς τό 'δωσε γιά γράμμα.
Τά μανιασμένα κύματα τό κρύψανε στά μύχια,
δύο κορδέλες του 'βαλαν από βρεμένα φύκια.

Κύματα πού γυρίζετε στής θάλασσας τά πλάτη,
φρεγάτα όπου δέρνεται μέ τό ψηλό κατάρτι
μόλις τήν άπαντήσετε, πετάχτε το στην πλώρη,
για νά τό βρει ό γιόκας μου, άμούστακο άγόρι.

Δώστε του χίλιες δυό ευχές μαζί μέ τό μαντίλι
κοντά μας νά 'ρθει γρήγορα πριν σβήσει τό καντήλι.
Στόν κόμπο έτοϋτον τό διπλό, ένα κλαδί Λουΐζας
του στέλνω νά 'χει φυλαχτό, βλαστό σπιτίσιας ρίζας.

Κι αν δέν προλάβω νά τον 'δω, θά 'θελα άργά τό δεΐλι,
σάν έρθει, νά μή λησμονει νά ανάβει τό καντήλι.

**Ποταμάκια = Παραλία Κεφαλλονιάς*

Απίστευτο και όμως αληθινό.

Το γράμμα (κειμήλιο) αυτό ταχυδρομήθηκε το 1966 από το Φατζακλί της Κεφαλλονιάς και έφτασε στα χέρια του νεαρού ναυτικού το 2010 όταν ήταν 65 χρονών... με καθυστέρηση 45 ετών! Άξιζε τον κόπο!

Τό Φῶς τῆς Οἰκουμένης

To My friend Giorge
Στον ποιητή καπετά – Γιώργο Σπηλιώτη

Γεώργιε, χρόνια πολλά μά καί πολλά τά χρόνια
πού θά πετᾶ ἡ σκέψη σου ψηλά μέχελιδόνια.
Ἡ σκέψη ἀπ' τά ὑπόγεια ποτέ ἥλιο δέν βλέπει,
μά ἀπό ψηλά στῶν ἀστεριῶν τό φῶς τήν γνώση... πλέκει
κι ὅταν «ἀρμέγεις» μέ τόν νοῦ «τό φῶς τῆς οἰκουμένης»
μέ «κάποιον» Ρίτσο ποιητή σεργιάνι πάντα βγαίνεις...

Ὁ ἐπί χηνοπτέρω φίλος

Νίκος Λαζαράτος
Δεκεμβρίου 24, 2015

«Ένθα Ἄλλοι Μεν Πάντες Οἴκοι Ἔσαν»

Χαρισμένο στον ποιητή Γιώργο Σπηλιώτη

Ταξιδεύαμε πάντα μέσα σε πέλαγα
Τυλιγμένα με ομίχλες και δάκρυα
Εκείνων ίσως που αφήσαμε στη στεριά,
Μα και κείνων π' αφήσαμε στη θάλασσα.
Διαβήκαμε Συμπληγάδες αμίλητοι
Ακούγοντας τις Ἄρπυιες να θρηνούν.
Πολεμήσαμε με βλοσυρούς Λαιστρυγώνες
Φθάσαμε κάποτε σε χώρες μακρινές
Μεταφέροντας απροσμέτρητο πλούτο
Ανασύροντας απ' τη σκέψη μας
Ότι όμορφο μας είχε κρατήσει στη ζωή
Θέλοντας να σταθούμε σκληροί
Στις δοκιμασίες των Πόντων.
Έτσι περάσαμε τις μέρες μας
Κωπηλατώντας σε κάτεργα πειρατικά
Με σπασμένα κουπιά
και ραγισμένες ελπίδες.
Στους καιρούς του οψιδιανού
και της βδέλλας
Ναυαγήσαμε αμέτρητες φορές
Σε υφάλους και ξέρες
Χάνοντας συντρόφους καρτερικούς.
Κοιμηθήκαμε σε σκληρούς βράχους
Κατάστικτοι με το κατράμι στο πρόσωπο
Και την αλμύρα της εγκατάλειψης στην καρδιά,
Κάνοντας θυσίες μάταιες
στο σκληρό Ποσειδώνα.
Ξαπλώνοντας ξάγρυπνοι πάνω
Σε περαστικών στιγμών κουφάρια
Με γυναίκες άγνωστες
Τρωγλοδύτες μιας βίαιης απουσίας
Θέλοντας ν' αντλήσουμε το αντίδοτο
Της παντοτινής μας πίκρας.
Γυρίσαμε κάποτε κατάκοποι, μα σοφοί
Απολαμβάνοντας από κοντά
Το σιωπηλό καπνό του τζακιού μας.
Οι σύντροφοί μας χάθηκαν
Σε ενάλιους βυθούς
Με τα σγουρά μαλλιά τους
Μπλεγμένα στα φύκια
Σ' ένα σφικτό εναγκαλισμό
Με τον Φληβά το Φοίνικα*
Τον ωραίο έφηβο,
Που δεκαπέντε χρόνια τώρα πνιγμένος
« Έχει ξεχάσει το κρώξιμο των γλάρων »

Κώστας Π.Γεωργόπουλος 15/12/2012 3:54:41 μμ

www.kostaspak.gr

Ἡ Ρότα τοῦ Καπετά Γιώργη Σπηλιώτη

Ρότα νά γίνεις ναυτικός σου χάρισε ἡ μοίρα
ἀπό μικρός μπαρκάρισες κι ἔνωσες τήν ἀρμύρα.
Ναυτόπαις ἐμπαρκάρισες σέ πλοῖο ποντοπόρο
ἦταν Κεφαλλονίτικο καί πετρελαιοφόρο.
Στή γέφυρα ἀξιωματικός εἶχες καημό νά γίνεις
τό πλοῖο ἐσύ νά κυβερνᾷς τίς θάλασσες νά σχίζεις.
Καί ἄλλα μάρκα ἔκανες... περάσανε τά χρόνια
ἔγινες Ὑποπλοίαρχος ἀπόκτησες γαλόνια.
Σάν ἦσουνα στή γέφυρα ἐχάραζες πορεῖες
μά μέσα στήν καμπίνα σου ἔγραφες ἱστορίες.
Ἔχουν οἱ ἱστορίες σου τῶν φάρων τή λαμπράδα
τῆς θάλασσας, τῶν λιμανιῶν ἀρμύρα καί φρεσκάδα.
Μνήμες ἀπό τή θάλασσα τίς ἔκανες ποιήματα
μέ φόντο τούς ὠκεανούς καί τ' ἀφρισμένα κύματα.
Παντοῦ ὁπού ταξίδευες στά μήκη καί στά πλάτη
τά πῶ ὠραῖα χρόνια σου καί τῆς ζωῆς κομμάτι.
Ἦσουν πνεῦμα ἀνήσυχο ζητᾷς ξανά θρανίο
ἐπῆγες στήν Ἀμερική βγάζεις Πολυτεχνεῖο.
Καί ἔγινες μηχανικός κατασκευῆς λιμένων
ἔργα πλάι στή θάλασσα ἦτανε πεπρωμένο.
Βέβαια ἐσύ τό διάλεξες μά βοήθησε κι ἡ μοίρα,
τά ἔργα σου νά γέγονται τῆς θάλασσας τήν ἀρμύρα.
Τριάντα χρόνια ξενιτιᾶς γιά σέ μεγάλο κόστος
ἀπ' τήν πατρίδα μακριά σέ ἔτρωγε ὁ νόστος.
Ξεγέλασες τήν ξενιτιά κέρδισες τήν παρτίδα
ἐπῆρες τήν ἀπόφαση γύρισες στήν πατρίδα.
Ὅμως ποτέ δέν ξέχασες 'κείνη τήν ἐρωμένη
καί ὅπου καί νά βρίσκεσαι εἰς τήν καρδιά σου μένει,
μία πλανεύτρα λικνιστή, γαλήνια καί μάγισσα
ἔρωτα σου προκάλεσε καί ἡ πλατιά ἡ θάλασσα.
Γι' αὐτήν γράφεις ποιήματα, γι' αὐτήν γράφεις βιβλία
ἐρωτευμένος συνεχῶς χωρίς ἀμφιβολία.
Ἐκτός ἀπ' τίς θαλασσινές ὠραῖες ἱστορίες
γράφεις καί ἄλλες σοβαρές πού ἐκπέμπουν ἀπορίες.
Γιά τούς ἀρχαίους Ἕλληνες καί τόν πολιτισμό τους
πού κάποιοι ἐφροντίσανε γιά τόν ἀφανισμό τους...
Καί ἄλλα πολλά ἐξερευνᾷς καί γράφει ἡ γραφίδα,
πού γιά πολλούς εἶν' ἄγνωστα τί πέρασε ἡ πατρίδα.
Αὐτά δέν τά διδάσκουνε σκοπίμως ξεχασμένα
παλιοί καί νέοι ἄρχοντες τά ἔχουν σκεπασμένα.
Γιατί δέν τά διδάσκουνε ἀφοῦ λένε ἀλήθεια,
ἀλλά μᾶς λένε ψέματα καί τόσα παραμύθια;
Αὐτούς πού καταστρέψανε Ἑλλήνων τόν πολιτισμό
καί στήν Ἑλλάδα θέλανε νά κάνουνε ἀφανισμό.
Ἄντί νά τούς μαχόμαστε οἰκτρά νά τούς μισοῦμε
ἐμεῖς τούς ἀσπαζόμαστε καί τούς δοξολογοῦμε...
Μά εὐτυχῶς ὑπάρχουνε ἄνθρωποι σάν καί σένα
καί ξεσκεπάζουν τά γραπτά πού ἔχουν σκεπασμένα.
Εὔγε καπετά – Γιώργο.

Φραγκάτα 20-7-2016

«Ὁ Χωριάτης» Διονύσιος Εὐτυχ. Μεσολωρᾶς

Ταξίδι στό Νότο (South Bound)

Τω φίλιτατω ποιητή Γεωργίω Σπηλιώτη.

Ύεσκιζε ή πλώρη νοητούς μεσημβρινούς
ἄφηνε πίσω της ή πρύμη τ' ἀπονέρια
μέ διαπαράλληλους τό στίγμα βγάζει ό νοῦς
κι ό ἐξάντας συμβουλεύεται τ' ἀστέρια.

Ποῦ πᾶς, καράβι, τί φορτίο κουβαλᾶς,
τί ἔχεις μέσα στά διπύθμενά σου ἀμπάρια;
Τούς ταξιδιώτες σου μ' ἐλπίδες ξεγελᾶς
κι' ἀπ τόν Σταυρό τοῦ Νότου τάζεις στράλια.

Μέ τόν καημό τοῦ χωρισμοῦ οἱ «ήμιγκράντες»
μέ στεναγμό φέρνουν στό νοῦ μορφές ἀγαπημένες,
αὐτούς πού πῆρε στά φτερά του ό «Λεβάντες»
καί ἐκεῖνες π' ἔμειναν ξοπίσω δακρυσμένες.

Στοῦ «Καγκουρό» καί στοῦ «Κοάλα» τήν πατρίδα
πᾶνε στήν ξενιτειά νά στήσουνε τήν νέα τή ζωή τους
καί μέ τοῦ νόστου πάντα τήν στερνή ἐλπίδα
ὄνειρα κάνουν νά γυρίσουν... κάποτε στή Γῆ τους.

Δόλια πατρίδα, γιατί τά διώχνεις τά παιδιά σου;
Τί σοῦ ἔχουν κάνει καί τά διώχνεις σάν «φορτίο»;
Γιατί τίς νιές καί τ' ἀγόρια τά δικά σου
τά φαρμακώνεις μέ τοῦ μισεμοῦ τ' ἀντίο;

Κι ὄλο πρός νότο τό καράβι ταξιδεύει
κι ό Πολικός στήν πρύμη χαμηλώνει
κι ὄλο ή πλώρη παραλλήλους ἀγναντεύει
καί ό Σταυρός¹ ἀπ' τόν ὀρίζοντα ψηλώνει.

Κι' ὄλο τό ὄνειρο τοῦ «Νότου» μεγαλώνει
κι ὄλο ή Πατρίδα λίγο - λίγο ξεμακραίνει.
Ἄργα - ἄργα ή ἐλπίδα τά δάκρυα στεγνώνει
μά ό καημός τοῦ γυρισμοῦ πάντοτε μένει.

Νίκος Λαζαράτος 31-3-13
Θαλασσινός Ποιητής

**1 Ο αστερισμός Σταυρός του Νότου*

Τρέξε καπετά - Γιώργη

*Χαρισμένο στον ποιητή καπετά – Γιώργο Σπηλιώτη
Αγώνες στίβου «ΤΡΙΤΣΙΑ 2015, Αργοστόλι»*

Τρέξε καπετά Γιώργη μου
στό τέρμα για να φτάσεις,
βάλε όλα σου τά δυνατά
για να τούς προσπεράσεις.

Άλλως τε σ' έμαθε ή ζωή
πάντα μπροστά να βγαίνεις
καί στους κακούς σου τούς έχθρούς
στήν μύτη να τούς μπαίνεις.

*Η Μαρκόνισσα, Μαρία Κολαΐτη
31 Μαΐου 2015*

Σέ Βλέπω στό Διάδρομο

Χαρισμένο στον ακριβό φίλο ποιητή Γιώργο Σπηλιώτη

Άργά σέ γνώρισα θαρρῶ, νωρίς γιά νά σιωποῦμε
ἔχεις τή φλέβα ποιητή τή μούσα σταυρουδάκι,
τό ψέμα πού ἀρνήθηκες πρέπει νά τ' ἀρνηθοῦμε
μεγάλωσες μέσ' τή ζωή καί ἔκλεισες παιδάκι.

Σέ βλέπω στό διάδρομο νά τρέχεις ὀκτακόσια
κι ὕστερα μέ τά κύματα ν' ἀνοίγεις διαλόγους.
Δέ σοῦ θολώσαν τή ψυχή δολάρια καί γρόσια
γιά νά σέ κάνω φίλο μου ἔχω δεκάδες λόγους.

Στήν πρώτη μας συνάντηση φεγγοβολοῦσες γνώση
ἀειθαλής, εὐαίσθητος μέ ὑλικό καί πένα,
ὅπως σέ φανταζόμουνα σέ εἶχα καί χρεώσει
ν' ἀνοίγεις στό διάδρομο νά μποῦμε στήν ἀρένα.

Αθήνα, 27- 4-2014, Σπύρος Ζαχαράτος

Ποιά Μάνα σέ Γαλούχησε

Αφιερωμένο στον ποιητή καπετά -Γιώργο Σπηλιώτη

Ποιά μάνα σέ γαλούχησε
καί ποιός πατέρας έχει
στό πλάϊ του έσένανε
Άχ, τί καμάρι π' έχει!

Στά χρόνια σου τά παιδικά
σοῦ κόλλησε ή άντάρα
νά τή διαβείς τή θάλασσα
αγιατρευτη ή λαχτάρα.

Όλα. Ναί, όλα τ' άφησες
για τούτη τήν άγάπη
μπάρκαρες καί ταξίδεψες
στῶν 'κεανῶν τά πλάτη.

Μά κάτι σκέψεις σοῦ 'ρχονταν
συχνά μέσ στό κεφάλι
καί σέ πικραίνανε γιατί
δέν τό 'θελαν οί άλλοι.

Κι έφυγες άπ' τή θάλασσα
τή μαγεμένη κόρη
κι έβαλες πλώρη για σπουδές
ξηραῖς άραξοβόλι.

Όμως, όσο κι άν άνέβαινες
όσο κι άν προσπαθούσες
δέν μπόρεσες ν' άπαρνηθεῖς
έκείνη π' άγαπούσες.

Ή νοσταλγία σ' έκανε
νά πιάσεις καί νά γράφεις
ό,τι μαζί μοιράστηκες
μέσα στην άγκαλιά της.

Θερμά συγχαρητήρια
καί πάντα ή ψυχή σου
σκέψεις νά γεύεται χαρῶς
άπ' τήν άνάμνησή της.

Νά μεταφέρεις καί σέ μᾶς
μέσα από τά γραπτά σου
ό,τι καλό μοιράστηκε
μέ 'κείνη ή καρδιά σου.

Μέ αγάπη Ποιήτρια Ζηνοβία Γαρμπή

Τό Ίστορικό Ταξίδι του Πυθέα

Αφιερωμένο στον καπετά – Γιώργο Σπηλιώτη

Νόστος σέ κατακλύζει καί όνειροπόλημα,
γιά ταξίδια καί μέρη πού αγνάντεψες,
διασχίζοντας θάλασσες φουρτουνιασμένες.
Τό πίο λαμπρό ταξίδι όμως, τό σχεδίασες
στους χάρτες τοῦ μυαλοῦ σου,
μέ πέννα γεωμετρική
κι όδηγητή τόν Πολικό άστέρα.
Στήν Μασσαλία μπάρκο έδωσες,
στόν μυθικό σου τόν Πυθέα.
Μέ τριήρεις έποχής, σίδηρο καί μετάλλευμα,
νά βρεῖ πάν' στίς Κασσιτερίτες.
Στήν Μασσαλία τόν κατευόδωσες.
Τόν πέρασες από τοῦ Ήρακλη τίσ στηλες,
μέ κίνδυνο από τούς Καρχηδόνιους,
πού τά στενά νυχθημερόν φυλάγουν.
Τήν ρότα του τήν χάραξες, μέ στίγμα στόν ώκεανό,
όπού καί τόν έριξες μέ σύνεργα,
πού μόνος του εφτιαξε ό Πυθέας.
Τό γεωγραφικό τό πλάτος ανακάλυψε, άντλίες,
κλεψύδρες, άστρολάβους καί τόσα άλλα...
Τῆς Βρετανίας μέτρησε τριγύρω τόν περίπλου
κι ελάχιστα παρέκλινε άπ' τό σημερινό,
πού οί δορυφόροι δείχνουν.
Έμαθε, ότι Έλληνες ήταν οί πρόγονοι
στό βόρειο αυτό νησί Μυκῆνες¹.
Στήν Γροιλανδία πέρασε
ό γεωγράφος σου κι άναζητᾶ παντοῦ,
τή μυθική τή Θούλη,
έκεῖ πού τόν Απόλλωνα,
άνέμεναν πάνω σέ δύο κύκνους.
Μ' όλα αυτά ό Πυθέας σου, κατόρθωσε,
ένα από τά έπιτεύγματα τοῦ 4 π.Χ. αιώνα
στή Θούλη τήν απόμακρη νά φθάσει.
Τό άλλο κέρδισε ό Νέαρχος,
ναύαρχος τοῦ Αλεξάνδρου.
Τόν Ύδάσπη ποταμό διέπλευσε
καί από τίσ εκβολές του,
διέσχισε τόν Ίνδικό, ταξίδεψε στόν Περσικό
καί ρότα τόν Εὐφράτη, εφθασε στή Βαβυλώνα.
Στό ποιήμά σου αυτό, δέν μέτρησα τίσ συλλαβές,
τό μέτρο καί τό στίχο,
μέ συνεπήρε ή ροή, ό κίνδυνος, ή γνώση.
Έτοῦτο τό ταξίδι σου, εῖναι τό θαυμαστό,
πού άλλος κανείς, ποτέ δέν θά τολμήσει!
Τ' άλλα ταξίδια στής θάλασσας τά πλάτη
εῖναι γιά τούς πολλούς, πού εύκολα τά κάνουν.

Αργοστόλι Ιούλιος 2016

Κωστούλα Ραζή – Μουσμούτη

1. Το δυτικότερο νησί των Φερρώνων Νήσων

Αντίδωρο.....

Στο Γιώργο Σπηλιώτη

Ευχαριστίες για τήν πρόσκληση.
Τήν πήραμε όλοι.
Καί ή Μαρία, ή φίλη τοῦ πίσω θρανίου,
τήν ἔλαβε στόν οὐρανό.
Καί ὄλοι ἐκεῖνοι πού σημάδεψαν τή νιότη μας
μέ ἀγάπη, τήν πήρανε καί αὐτοί.
Ἀπόψε συμποσσιαστές θά ῥθοῦμε
στό τραπέζι σου.
Στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὀλόγιομου,
σπονδή θά τελέσουμε στό βωμό
τῆς φιλίας.
Καί κάτω ἀπό τό ἀσημοφύλλωμα τῆς λεύκας
στή Δροσιά,
θά ὑψώσουμε ποτήρι οἴνου ἄλικου
προτρέποντας:
«Πίωμεν, κοινή μοίρα πάντων Ἄιδης».

*Ευρώπη Μοσχονά Μαραγκάκη
Αργοστόλι 2005*

Τα αισθήματα που ἔνοιωσα

Φίλε και συνάδελφε καπταν Γιώργη,

Ευχαριστήθηκα και ἀπόλαυσα διαβάζοντας τα εξαιρετικά σου ποιήματα και θέλω να σε ευχαριστήσω ιδιαίτερα για τα θαλασσινά γιατί πισωγύρισες το μυαλό μου στα περασμένα παλιά χρόνια που πρωτολούστηκα και εγώ με την αλμύρα της θάλασσας.

Κατανοητά και ευκολοδιάβαστα, αγγίζουν και συγκινούν ιδιαίτερα αυτούς που ὀργωσαν τους ωκεανούς, που στερήθηκαν χαρές και απολαύσεις. Ακόμη ὀμως και ὀσοι δεν ξέρουν τις δυσκολίες ενός ναυτικού, συγκινούνται στο διάβασμα του πονήματός σου.

Γεγονότα ανάμεικτα με συναισθήματα, κρατούν τον αναγνώστη αιχμάλωτο των λόγων σου. Περιμένω μ' ανυπομονησία να διαβάσω τις επόμενες σκέψεις σου!

Σ' ευχαριστώ για τη συγκίνηση που μου πρόσφερε σε κάθε μία ξεχωριστά σελίδα!

Ο φίλος σου,

Captain Κώστας Πατρίκιος

Συγχαρητήρια

Μιά Κοπελιά άπ' τήν Κρήτη

Στον ποιητή καπετά Γιῶργο Σπηλιώτη

Καπετά – Γιῶργη ἑταξίδεψες
σ' ἀνατολή καί δύση
ἄκου τώρα ἴντα 'χει νά σου πεί
μιά κοπελιά άπ' τήν Κρήτη.

Τῶν θαλασσῶν εἶσαι γητευτής
τοῦ Ρατζακλί θρευτάρι
τῶν Κεφαλλήνων ἀετός
τσ' Ἑλλάδας παλληκάρι.

Τῆς ἀδικίας ἀρνητής
τῆς ἠθικῆς μπροστάρης
καί τῆς φιλίας σύμβουλος
τῆς ποίησης καμάρι.

Σεμνός καί λιγομίλητος
καί φιλοσοφημένος,
μά μέ καρδιά λεονταριοῦ
ψυχή ἀνδρειωμένου.

Καπτάνιε ἡ ΠΥΘΕΑΔΑ σου
σάν φάρος θά φωτίσει
καθένανε πού λαχταρά
σάν Ἑλληνας νά ζήσει.

Ιουνίου 8, 2020

Μέ φιλία, Τιμή και σεβασμό

Ἑλένη Σουργιά

(Νομικός –Ερευνήτρια)

Το ταξίδι του Πυθέα

Όλοι οι σοφοί και οι λόγιοι της εποχής εκείνης
με βάση το επίπεδο της μέχρι τότε γνώσης
αμφισβήτησαν έντονα τα λόγια του Πυθέα
που είπε ότι έφτασε στην Υπερβόρεια Θούλη
κι εξέλαβαν τη ρότα του ως κήμα φαντασίας.
Όμως τώρα που πέρασαν είκοσι τρεις αιώνες
ξέρουμε πως με γνώμονα την τρέχουσα επιστήμη
ο Μασσαλιώτης ναυτικός έλεγε την αλήθεια.
Κι ήρθε ένας άλλος ναυτικός, ποιητής, Κεφαλλονίτης,
των караβιών και της γραφής, ο καπετά-Σπηλιώτης,
που σε έμμετρη αφήγηση και εύστοχη ερμηνεία,
απέδειξε σε όλους μας πως ο Πυθέας ήταν
ο πιο μεγάλος, πιο σοφός, γενναίος και πρωτοπόρος,
Έλληνας και παγκόσμιος αρχαίος θαλασσοπόρος.

Γιώργος Μαρινάκης

Ποιητής -Μουσικοσυνθέτης

Τό Τσιγκελωτό Μουστάκι

Χαρισμένο στον ποιητή καπετά – Γιώργο Σπηλιώτη

Τώρα ένα δυό στιχάκια ἔτσι γιά τά παλαμάκια
νά γελάσουμε παιδιά πριν νά «φᾶμε τά μουστάκια».
Ἔχεις καπετά - Γιωργάκη στοῦ Σουρή τά μέτρα μποῖ
καί τσιγκελωτό μουστάκι ἀπό Ρατζακλί τό Σοῖ.
Κι ἂν ἦσουν καί σατυρικός θά ἴλεγα μέ καμάρι
γεννήθηκε νέος Σουρής θαλασσινό λιοντάρι.
Εἶναι φίλε ν' ἀπορεῖς στά κανιά* ἴδιος Σουρής
κοίταξε τί κάνει ἡ φύση ἴσιος ντοῦρος σάν κοφίσι.
Τώρα καπετά – Σπηλιώτη ἤθελα νά ξέρεις ὅτι
ἂν σκεφθεῖς νά μέ μαλώσεις γιά τά παιδικά γελάκια
καί ἂν φίλε μου θυμώσεις, μάλωσε τό φίλο σου
αὐτόν πού σ' ἀγαπᾷ πολύ, τόν ἀνιψό μου Φώτη.
Γιατί ἅμα θέλεις θεῖε νά γελάσουμε λιγάκι
γράψε μοῦ ἴπε δυό λογάκια γιά τοῦ Γιώργου τό μουστάκι.
Με ἀκρατη ἀγάπη και εκτίμηση

Μαΐου 21 2014,

Γιώργος Ζαφειράτος

Ὁ Δαμουλιάνος Μουσικός Διογένης Κολόμπος

Κεφαλλονήτικες Προσωπικότητες Ήθους

Η κριτική αυτή εκπονήθηκε για να συμπεριληφθεί στον 12ον Τόμο «Κεφαλλονησιακών Χρονικών» Επετηρίδα της εταιρίας Κεφαλλονησιακών Ιστορικών Ερευνών, αφιερωμένη στον Κεφαλλονίτη Σκηνοθέτη, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών και Ακαδημαϊκό Σπόρο Αντιόχου Ευαγγελάτο: «Κεφαλλονήτικες Προσωπικότητες Ήθους». Αφορά το βιβλίο: Γιώργος Σπηλιώτης, Μαρίνος Χιόνης, «Το παιδί που άλλαξε το πεπρωμένο του», εκδ. Γιάννης Πικραμένος, Πάτρα 2010, σελ. 128

... Ο Γιώργος Σπηλιώτης, Ph.D., πρώην καπετάνιος του Ε.Ν. και νυν πολιτικός μηχανικός κατά το επάγγελμα, με εξαιρετη πνευματική παρουσία και ιδιαίτερη λογοτεχνική ευαισθησία), με την παραπάνω ευπρόσωπη έκδοσή του, προσφέρει στο πάνθεο των εξεχουσών προσωπικοτήτων του νησιού, την κατ' εξοχήν ευαίσθητη, και οπωσδήποτε δοσμένη με πιστότητα, περιγραφή της ζωής και του έργου, κυρίως του κοινωνικού, του Μαρίνου Χιόνη, του παιδιού, που πράγματι (κι όπως σημειώνεται στον υπότιτλο του βιβλίου) «άλλαξε το πεπρωμένο του».

... Κλείνω αυτή την ολιγόλογη παρουσίαση του βιβλίου του Σπηλιώτη με ό,τι ο ίδιος επέλεξε να εντάξει στον επίλογό του, χαρακτηριστικό κι αυτό όχι μόνο για τον βιογραφούμενο Μαρίνο Χιόνη, αλλά και για τον βιογραφούντα ποιητή Γιώργο Σπηλιώτη, που συχνά μας προσφέρει με τις ποιητικές και άλλες συνθέσεις του την αδιάλειπτη ευαισθησία του προς κάθε ανθρωπιστική πράξη. ...

Γεώργιος Ν. Μοσχόπουλος

Ιστορικός, Καθηγητής Πανεπιστημίου Πατρών

ΤΕΛΟΣ

ΣΤ': ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Κριτική επί του έργου Θάλασσα Ξελογιάστρα του Κώστα Μιχ. Σταμάτη

Αγαπητέ μου Γιώργο,

Με πολλή αγάπη και ενδιαφέρον διάβασα τη νέα σου ποιητική συλλογή και σου στέλνω τις συγκινήσεις μου έτσι όπως τις ένιωσα κατά τη μελέτη. Εκφράζω συναισθήματα, σκέψεις, απόλαυση για τη θάλασσα και τις ομορφιές της, που τόσα εύστοχα τις καταγράφεις στις λυρικές σου εμπνεύσεις. Συγχαρητήρια.

Η νέα ποιητική συλλογή του Γιώργου Σπηλιώτη με τον τίτλο «Θάλασσα Ξελογιάστρα», σίμωσε, ταξιδεύοντας, στις άκρες της καρδιάς μας και έφερε το ιώδιο και την αρμύρα της βάλσαμο στον ταραγμένο λειμώνά των αισθήσεών μας. Με το πρώτο ξεκίνημα παντού η απλοχωριά της θάλασσας. Η πρώτη ενότητα της συλλογής περιέχει μια σειρά από εμπνευσμένα από τη θάλασσα ποιήματα, στα οποία ο ποιητής καταθέτει τις πολύμορφες και ποικίλες θαλασσινές εμπνεύσεις του.

Με την έναρξη της ανάγνωσης της συλλογής βρίσκεσαι στη γέφυρα του πλοίου, σκαφαλώνεις στα άλμπουρα, τρέχεις στα καταστρώματα, χάνεσαι στους αλουέδες, κατεβαίνεις στη βουή των μηχανών, γεύεσαι το άρωμα του πόντου, απολαμβάνοντας τη θέα της θάλασσας, ακουμπισμένος στη βαρδιόλα, ονειρευόμενος στεριές και θάλασσες, ουρανούς κι αστέρια, αγάπες και σκιρτήματα. Εκεί στον ωκεανό των αναμνήσεων και το παιχνίδισμα των εικόνων και των ακουσμάτων, νιώθεις μέσα σου να πλησιάζει η ανάσα της θάλασσας, με ανοιχτή την απέραντη αγκαλιά της, να σε σφίγγει στον κόρφο της και να σε γοητεύει με τη μαυλιστική μορφή και φωνή της και να σε οδηγεί σε τόπους μακρινούς, σε θάλασσες, λίμνες, ωκεανούς, κόρφους, κοίτες ποταμών, που σμίγουν απαλά με το φιδίσιο κορμί της.

Ζεις ένα όνειρο, ζεις τα πέρατα του κόσμου, γνωρίζεις χώρες, ανθρώπους, συνήθειες, τοπία, ήθη κι έθιμα, άγνωστες φιγούρες του ονείρου και του παραμυθιού. Αισθάνεσαι μέσα σου να μεταμορφώνεσαι στον ταξιδιάρη ναυτικό, να γίνεσαι ένα με το υγρό στοιχείο και να λαχταράς να χαρείς το χάος του ωκεανού, την έγνοια σου να καταπλεύσεις στο πρώτο λιμάνι, σ' έναν προορισμό, που δεν είναι όμως ο τελικός. Είναι ο κάθε προορισμός, που ανανεώνει τις αισθήσεις και που κρύβει νέες γνωριμίες, νέα μέρη, νέους κόσμους, που δεν έχουν όμως τέλος. Αυτή η αναμονή της αλλαγής, του καινούργιου γλυκαίνει τη μοναξιά του πόντου και προσφέρει μιαν άλλη διάσταση στις ταξιδιωτικές προσδοκίες και αναζητήσεις.

Τα «Θαλασσινά» της πρώτης ενότητας προσωπικά με μάγεψαν και με κράτησαν σε απόσταση από τα «Ερωτικά», τις «Πνευματικές Ανησυχίες» και τα «Ιστορικά», τα οποία απόλαυσα στο μαγευτικό ονειροπόλημα στο φτερό της γέφυρας κι ο νους μου έτρεξε σε πρόσωπα αγαπημένα, σε ερωτικές αναταράξεις της ζωής μου, σε ιστορικά πρόσωπα και στιγμές, σε άλλους χρόνους, πάντοτε όμως μέσα από την αγκαλιά της «Ξελογιάστρας», που με σφίγγει τρυφερά και συνεχώς μου ανιστορεί, μου υπόσχεται, με γοητεύει, με συμπαρασύρει στην ατέλειωτη ρότα της αιώνιας περιδίνησης της γήινης σφαίρας και της ανθρώπινης σκέψης σε όλες τις πολύμορφες γνωστές και άγνωστες

Κριτική επί του έργου «Θάλασσα Ξελογιάστρα»

Κώστα Καρούσου

Ένας ακούραστος οδοιπόρος Θάλασσας και Στεριάς, ο εκλεκτός φίλος-ποιητής μέλος της ΕΕΛ, Γιώργος Σπηλιώτης, επανέρχεται στο λογοτεχνικό μας χώρο, με το νέο βιβλίο του «Θάλασσα Ξελογιάστρα». Πάθος-Αγάπη-Έρωτας-Θαλασσινές μνήμες-νοσταλγικές ενθύμησες- με βιωμένες και αρμυρόδοτες εμπειρίες, όπως επισημαίνει --εικαστικά- σελ. 11:

Μένα σκαρί δικάταρτο// και δυο λευκά πανιά//
άνοιξα τα φτερά μου // σα γλάρος που λικνίζεται//
σε γαλανά νερά.

Συντροφευμένος -ολοζωής- από αναμνήσεις, αλησμόνητους τόπους και μουράγια, φυσικές ομορφιές, στοργικές πορείες και ψυχικές δυνάμεις, με περισυλλογή δεκαετιών, αφυπνιστικής και εσωτερικής ωραιότητας, παραμονεύοντας κάθε στροφή της ζωής, με πολλές πανσέληνες σιωπές και αναδιφίσεις, με την «άρπα της ψυχής του», πάντα διάφανος και ευαίσθητος, προσευχόμενος στο «Φως του Αποσπερίτη», αναγεννημένος, μ' έναν ολάνθιστο Μάη, να συνταξιδεύει στη πλώρη του, με αισθήματα τόλμης, εξερεύνησης, δοκιμασίας και αγώνα, για την αναμενόμενη πορεία της κοινωνικής ανταπόκρισης, της οικογενειακής θαλπωρής, της Μούσας Ερατώς την ποντοπόρο σκέψη, ευχή και προσδοκία.

«Θα 'θελα να 'χα δυο ψυχές, // τη μια να σου χαρίσω//
ξοπίσω να' ναι η δεύτερη // για ν' αρμενίζει λεύτερη//
με τις πνοές του λυρισμού// και του βοριά το κύμα»// γράφει σελ. 23.

Ακούραστος λοιπόν κωπηλάτης της ζωής, στ' απροσδόκητα και στα καλοδεχούμενα, μ' έναν Έρωτα φλόγινο για «τη γεύση της γλυκιάς// θαλασσινής αρμύρας και του πάθους» // τραγουδώντας και κρατώντας την «Λύρα του Απόλλωνα», όπως γράφει.

Ένας Έρωτας αδιάλειπτος -ποντοπόρος- αείρρος και ταξιδιάρικος τον ακολουθεί, όπως ακόμη -τον ακολουθούν και τον συνδράμουν - οι πνευματικές του ανησυχίες για το περιβάλλον, την «Μάνα Φύση» για την Ελληνική Γλώσσα και Σκέψη, για τις θυσίες προς την Πατρίδα, κλπ.

Οι αφιερωματικοί στίχοι-εκλεκτών προσώπων του κοινωνικού και πνευματικού μας χώρου -- και συνοδοιπόρων-- καταδείχνουν την αξιοσύνη του ταξιδιού του, την πατριδοφιλία του, την κριτική του σκέψη, τα κοινωνικά ευρήματα της ψυχής του, την απλόχωρη παρουσία του στα δρώμενα, και την υπομονή του, να γεφυρώνει καταστάσεις και να συνεχίζει να οδοιπορεί λεύτερος, εύψυχος, με στίχους μουσικούς, καλοδουλεμένους, μετρικούς, και ελπιδοφόρους.

Ας κλείσουμε με το βαθύ -ερωτικό- και παντοδύναμο στοιχείο της ποιητικής του φλέβας, που καταδείχνει και το άσβεστο πνεύμα, της ανθρώπινης επικοινωνίας, της προσέγγισης και της συναισθηματικής αναγέννησης.

«Τ' άσπρο σου σάλι ανέμιζε στου ζέφυρου το χάδι
αφήνοντας να φαίνεται δροσάτος ο λαιμός σου
...το πρόσωπο το στόλιζαν τ' αμυγδαλένια μάτια
...μα πιο πολύ με μάγεψε το κάλλος της ψυχής σου». γράφει σελ, 25.

Εκλεκτέ φίλε -ποιητή- Καπετά Γιώργο Σπηλιώτη - καλοτάξιδες και καλοπόρευτες οι «Ξελογιάστρες Θάλασσες» του Έργου και της Ζωής Σου.

Κώστας Καρούσος
Πρόεδρος ΕΕΛ-
Λογοτέχνης- Εικαστικός-
Αθήνα 18 / 6 / 2020.

Κριτική επί του έργου «Θάλασσα Ξελογιάστρα»

Παναγιώτη Καπνιστή

Ο καπετά Γιώργος Σπηλιώτης ως ποιητής είναι ο συνδυασμός ονείρου, ομορφιάς, νοσταλγίας, με μια αναγωγή στο αληθινό, το ωραίο και το αγαθό.

Αναβλύζει εξαίσια λυρική αρμονία και νοσταλγία η πατριδολάτρισσα ψυχή του. Η έκπαγλη απεικόνιση μοναδικών στιγμών, πανσελήνιας. Φωταύγειας και ο χορός των ιδεών, μαζί με τους κυματισμούς χιλιάδων φεγγαριών της ήρεμης θάλασσας, σαγηνεύουν τις πνευματικές μας αισθήσεις.

Η θάλασσα είναι η ωδή που ντύνει με μουσική τα τετράστιχα και ομορφαίνει την λιτότητα της μεγαλουργικής εικόνας. Πολυάκτινο φως ο καπετά Γιώργος Σπηλιώτης, στον ποιητικό χώρο με εσωτερικά ημιτόνια που εκφράζουν τα σκυρτήματα ψυχής, με συνηχήσεις όμοιες, με τα κύματα της θάλασσας. Με τον πλούτο και την ευγένεια των αισθημάτων, με την τέχνη και το αγγαΐσμα του λόγου, ο ίδιος ο κυματισμός της θάλασσας θέτει σε κραδασμό την δημιουργική δύναμη του ποιητή που μας εκφράζει πώς, αντιλαμβάνεται τον ποιητικό κόσμο και πως η σκέψη του κινείται μέσα σε στοχασμούς, ονειρέματα, ρεμβασμούς, σε ρομαντικές καταστάσεις, ίσως και σε αρχαίονα σύμβολα, που τον βοηθούν στη γνώση του εαυτού του και του προσφέρουν στήριγμα, στο θαρραλέο ποιητικό πέταγμά του. Και θα θελα ακόμη με σεβασμό και αγάπη να σταθώ στις κριτικές γι αυτή την ποιητική συλλογή και συγκεκριμένα στο ποίημα που του αφιερώνει η ποιήτρια Κωστούλα Ραζή, που αναφέρεται σε προηγούμενη έκδοση για το ανεπανάληπτο και ανυπέβλητο ποίημα του «ΠΥΘΕΑΔΑ» αποτελούμενο από 3.430 στίχους δεκαπενταύλλαβο, ιαμβικό και έκανε πάνω από δέκα χρόνια να γραφτεί. Αναφέρεται στον Έλληνα Μασσαλιώτη Πυθέα, που στην Ελλάδα είναι άγνωστος. Ο Πυθέας κατάφερε το 330 π.Χ. με τα μέσα του υπήρχαν τότε, να φτάσει στο βόρειο πόλο και να αναδείξει τη Θούλη. Ταυτόχρονα χαρτογράφησε όλες τις χώρες που πέρασε και οι μετρήσεις του να έχουν απόκλιση (2.5%) από την σημερινή πραγματικότητα με ηλεκτρονικά εργαλεία. Όμως πρέπει να λάβουμε υπόψη μας, ότι έχουν μεσολαβήσει σεισμοί, καταποντισμοί, λιώσιμο πάγων κλπ φυσικά φαινόμενα.

Δεν θα ήθελα να επαναλάβω τη ρήση ότι «η Ελλάδα τρώει τα παιδιά της διότι αυτό το έργο το μοναδικό στην Ελλάδα εννοώ, θα έπρεπε να διδάσκεται στα σχολεία και η Ακαδημία Αθηνών τουλάχιστον έπρεπε να έχει βραβεύσει το βιβλίο «ΠΥΘΕΑΔΑ», όμως ποτέ δεν είναι αργά... Είδωμεν!!!!

Παναγιώτης Καπνιστής

Λογοτέχνης- Συγγραφέας, Δημοσιογράφος

Κριτική επί του έργου «Θάλασσα Ξελογιάστρα» Φώτη Δημητρόπου

Ο καπετά - Γιώργης Σπηλιώτης έχει ένα χάρισμα μοναδικό. Ξελογιασμένος χρόνια πολλά από τη θάλασσα ξελογιάζει και τους συνταξιδευτές του σε ρότες ποιητικές. Έμπειρος πλοηγός προπορεύεται σε ταξίδια θαλασσινά κι' αποκαλύπτει τα μυστικά και τ' απόκρυφα του μεγαλείου της θάλασσας σ' όποιον θελήσει να τον ακολουθήσει στους ποιητικούς στοχασμούς του. Και σμιλεύει στίχους με το χέρι και την καρδιά του πολύπειρου καπετάνιου για να φανερώσει στους συντρόφους του τι κρύβεται πίσω από το μπλε, τις νηνεμίες και τις τρικυμίες, πίσω από τις ομορφιές και τις περιπέτειες του ταξιδιών, τι κρύβει ο αφρός που χάνεται και τι κρύβουν τα όστρακα που δεν μπορούμε να ψηλαφίσουμε με τα δικά μας δάχτυλα. Και πράγματι ο Καπετά - Γιώργης σε παρασύρει στην ανεξερεύνητη σχέση της θάλασσας με την ίδια τη ζωή και τον άνθρωπο, με τις αγάπες και τους έρωτές του, με τις εκρήξεις της χαράς και του πόνου του, με τις προσδοκίες και τις νοσταλγίες του, με την ιστορία του, τόσο τη δική του όσο και της πατρίδας του και μάλιστα της Ελλάδας που είναι βουτηγμένη στην απεραντοσύνη τ' ουρανού και της θάλασσας, αφενός και στη γοητεία της ποίησης αφετέρου. Ο πολυταξιδεμένος και πολυγραφώτατος Καπετά - Γιώργης Σπηλιώτης, ύστερα από δύο πρόσφατα μνημειώδη έργα του -ποιητικά και αυτά- για το ταξίδι του αδικημένου ιστορικά Έλληνα Πυθέα στη Θούλη και για την άγνωστη Ελληνική μυθολογία την αποτυπωμένη στον έναστρο ουρανό, επανέρχεται με τη «Θάλασσα Ξελογιάστρα» στον πηγαίο λυρισμό με την αβρότητα των συναισθημάτων του και τις πολυπλάγκτες εμπειρίες στη θάλασσα και τους καημούς της. Μάλιστα τώρα πλέει σε αχαρτογράφητα νερά με φιλοσοφικές ενατενίσεις και μεταφυσικές αναζητήσεις. Αυτή η συλλογή χωρισμένη από τον ίδιο σε τρεις (3) ενότητες - Θαλασσινά, Ερωτικά, Φιλοσοφικά- Ιστορικά (καθώς και μία τέταρτη επιλογική ενότητα που περιλαμβάνει στίχους γραμμένους με πολλή αγάπη από τους δικούς του ανθρώπους για τον ίδιο) είναι στην πραγματικότητα μία ανθολόγηση (και εξομολόγηση) από παλαιότερα και πρόσφατα ποιήματά του. Ξεκινάει από τότε που ναυτόπαιδο κρέμασε στο πιο ψηλό κατάρτι κάποιο «σ' αγαπώ» σαν φυλαχτό, τότε που οι πρώτες εθινές σαΐτες του Απόλλωνα μα και οι πύρινες της ουράνιας Αφροδίτης σχίζανε την πάχνη στ' ανοιχτά της πατρίδας του, της Κεφαλονιάς, και φτάνει μέχρι τις μέρες μας που πληγώνουν την ψυχή του λόγω της ηθικής παρακμής την οποία δεν αντέχει ούτε η ευαισθησία του ούτε η λεβεντιά του. Αυτή ακριβώς η πορεία του ποιητή από τα πρώτα νιάτα μέχρι την ωριμότητα τον ωθεί να μας εξομολογηθεί ότι η θάλασσα σ' αυτή τη συλλογή είναι το επιφαινόμενο τόσο της σκέψης της Ελληνικής (την προδίδουν αρκετοί στοχαστικοί στίχοι) όσο και του εσωτερικού του κόσμου - κοσμήματος πνευματικού-. Μέσα στις ομίχλες ο ποιητής χαράζει γραμμές για να μη χαθεί στον αμείλικτο χρόνο και στις κακίες που συναντά. Πλασμένος με σκέψη λογική, αναμοχλεύει τις εφηβικές αμφιβολίες του για το καλό και το κακό και εξομολογείται στο θεό για τα ερωτηματικά του. Άλλοτε πάλι αφήνει την καρδιά του να απλωθεί πανθειστικά στη φύση και ν' αρμενίζει ελεύθερη με τις πνοές του λυρισμού και τις ευωδιές της αγαπημένης μυρωδιάς της λουΐζας. Θλίβεται για τα δεινά των καιρών -απληστία, καταστροφή περιβάλλοντος- και δεν θέλει το Θεό να στέλνει εκδικητικά συμφορές στα πλάσματά του. Ξέρει, και το γράφει, ότι οι άνθρωποι φορτώνουν στο Θεό τα ανομήματά τους και πιστεύει ότι «πολλά τα δεινά κ' ουδέν ανθρώπου δεινότερον πέλει».

Όμως από τον ποιητή δεν λείπει το πλατύ χαμόγελο και η λάμψη του αγαθού. Και τούτο γιατί ο Καπετά - Γιώργης Σπηλιώτης έχει ως πυξίδα την αρχαία ελληνική σκέψη που τη βλέπει συμπυκνωμένη στην αέναη ροή που τον φέρνει τελικά προς τα ΑΝΩ αφενός και αφετέρου στην ελληνική αντίληψη της ομορφιάς του Έρωτα που ενσαρκώνει η οπτασία της αναδύομενης από τη θάλασσα Αφροδίτης.

Φώτης Δημητρόπουλος
Φιλολόγος

Κριτική επί του έργου «Θάλασσα Ξελογιάστρα»

Σταύρου Ιντζεγιάννη

Με παρακαταθήκη τα γονίδια του Οδυσσέα ο ποιητής καπετάν Γιώργος Σπηλιώτης πραγματοποιεί το δικό του ταξίδι αναζητώντας την ποιητική Ιθάκη (Θα τους διαβώ τσ' ωκεανούς /και θα γυρίσω πάλι /v' αράξω στην Ιθάκη μου / στο πατρικό χαγιάτι.) με τη νέα συλλογή «Θάλασσα Ξελογιάστρα» τίτλος που παραπέμπει από την αρχή για το είδος της ποίησης που εμπνέει τον ποιητή και την ταυτότητά του. Ναυτικός!

Ταξιδεύοντας σε πελάγη και ωκεανούς με οδηγό την έμπνευση σκαλώνοντας σε λιμάνια και τόπους ζει το δικό του «πολλών ανθρώπων ίδεν άστεα...» μέχρι να δει καπνόν αναθρόσκοντα. Την έμπνευση που μέσα από τον στίχο άλλοτε ερωτικός, άλλοτε γνήσιος θαλασσινός κι άλλοτε φιλοσοφώντας τον κρατά ίδια Κίρκη δεμένο στο κατάρτι της ποιητική δημιουργίας.

45 ποιήματα που στάζουν αρμύρα, γεμάτα από την ευαισθησία του ανθρώπου που ονειροπολεί στο ξημέρωμα μιας νέας ημέρας ή το χλωμό φεγγαρόφωτο. Γεμάτα από τη μαγεία της νύχτας : «χώρος για περισυλλογή του νου ταξίδεμα στ' αστέρια. Είναι η ώρα που έρχονται οι μούσες για να ψάλλουν σιωπηλά για σένα και τα αστέρια» (Περισυλλογή σελ ...)

Η ποιητική του διαδρομή μετρά 4 συλλογές ανθρωποκεντρικές με τη θαλασσινή τοπιογραφία να ιχνογραφεί τα δικά του ερεθίσματα που γεννιούνται από την ξελογιάστρα καθώς τη λέει θαλασσινή ζωή.

Η πρώτη ενότητα που καθώς φαίνεται προσδιορίζει και το όλο ποιητικό σώμα όπου κυριαρχεί το ταξίδι και όπου στις ατελείωτες ώρες τις θαλασσινής ζωής η περισυλλογή μοιάζει ενδοσκοπική στα βάθη του υποσυνείδητου σε ώρα διαλογισμού πάνω στη γέφυρα του караβιού.

Γράφει : Περισυλλογή

Απόψε η Αλετροπόδα είναι πιο ψηλά,
δεμένη με μπαρούμα* πέντε οργιές
από του Πολικού το μάτι.
δεν την αφήνει ούτε ρούπι
να ερωτοτροπεί με άλλο αστέρι.

Πανσέληνος, ο δίσκος της εχθές
δεμένος ήταν με το Σείριο
κάπου δύο οργιές στην ίδια ρότα,
μα δύο ερωτευμένα μάτια στάθηκε να δει
κι απόψε έμεινε ακόμη μια οργιά
ξωπίσω στη στροφή της.

Η Πούλια μάζεψε τα επτά παιδιά της
μήπως και της τα φάει ο Κύων
που παραμονεύει από κοντά.
Μαγεία είναι της νύχτας η σιγή,
χώρος για περισυλλογή,
του νου ταξίδεμα στ' αστέρια.
Είναι η ώρα που έρχονται οι Μούσες
για να ψάλλουν σιωπηλά
για σένα και τ' αστέρια.

Εξ άλλου χαίρεται ο αναγνώστης αυτή την ιδιαίτερη γλώσσα των ναυτικών που έχει μίαν ιδιαίτερη αισθητική του ήχου μαζί και κάτι εξωτικό.

Στη Γέφυρα του πλοίου Βάρδια 12 – 4

Ο τιμονιέρης όρθιος το μούσουλα¹ κοιτά,
με τα μάτια ορθάνοιχτα
κρατά την πλώρη στην πορεία.

Απ' έξω στη βαδιόλα² ο σκάπουλος³
στ' αγνάντεμα μπας
και κροσάρουμε⁴ κανένα πλοίο.

Απόλυτη σιγή μέσα στην κρύα νύχτα
πυκνό σκοτάδι, θάλασσα, ουρανός, μαγεία,
με μόνη εναλλαγή του φεγγαριού
το γλίστρημα ανάμεσα στ' αστέρια.

Του πλοίου το στίγμα μια τόση δα κουκίδα
πα στο χάρτη, δεμένο με αόρατο σχοινί
από του πολικού το μάτι, σε μια πορεία
λοξοδρομική⁵ απ' την Καντώνα στο Σιάτλι.

Επεξηγώντας τους παράξενους για τους μη ναυτικούς όρους

Στη συλλογή υπάρχει μια δεύτερη ενότητα. Τα ερωτικά όπου το πρώτο ποίημά της αφιερωμένο στη γυναίκα του –τη γλυκύτατη για όσους τη γνωρίζουμε-Βασιλική.

Πως ν' απολαύσω την αυγή
τη ροδινή του ήλιου
και το μαβί το δειλινό
χωρίς τ' αβρό σου χέρι?

Πώς η ψυχή να αναδυθεί
ως τ' ουρανού την άκρη
να βρει τ' αστέρι που ποθεί
χωρίς το αγκάλιασμά σου?
Πώς να διαβώ τη θάλασσα
του Ειρηνικού τη νύχτα
κείνο τ' αστέρι του βορρά
πώς να κοιτάζω μόνος?

Εντυπωσιάζει για τον λυρισμό του ανάμεσα στα άλλα ερωτικά του το «**Σμαράγδι του Γιαλού**» όπου η περιγραφή της καλλονής απογειώνει την αισθητική της ομορφιάς και δίνει ένα άλλο τόνο στην όλη ποιητική δημιουργία.

«Έτσι τη γνώρισα, απροσδόκητα
μ' αρχοντική φινέτσα,
μαλλιά χυτά μελαχροινά
και δυο σπίθες που βγάζανε φωτιά
τα δυο της μάτια.

Το χάδι της μελτέμι ανάλαφρο
στο γέλιο της σμαράγδια του γιαλού
και δυο κοχύλια απ' το βυθό
τα δυο της χείλη.

Ένα κλαρί της κάρφωσα
στο πέτο της λουίζα
ο βράδυ εκείνο ευώδιαζε
κι ενώθηκε με τη δική μου αρμύρα.

Ποιητής διανοητής αφιερώνει την τρίτη ενότητα στα φιλοσοφικά του -καθώς ο ίδιος τα χαρακτηρίζει - ποιήματά του και όπου ξεχωρίζει ο απαγγελτικός λόγος που του δίνει την ευκαιρία να εκφράσει τις απόψεις του πάνω στο σύγχρονα προβλήματα και να υπογραμμίσει τις αιτίες. Μ' αυτό τον τρόπο δείχνει ότι ο ποιητής είναι ένα ζωντανό κύτταρο της κοινωνίας που ζει, προβληματίζεται, συμμετέχει στην κοινή αγωνία τόσο για το παρών όσο και για το μέλλον. Διαβάζουμε μεταξύ άλλων στην Τρίτη ενότητα:

Η μάνα φύση δεν μπορεί τον άνθρωπο ν' αντέξει
τον ασεβή, καταχραστή...
Σου δίδαξε για τη ζωή, ότι χωρίς αγάπη είναι κενή
και συ απέδειξες ότι την αγαπά μόνο με λόγια...
Οι Συμφορές κατά καιρούς σε σένα
μηνύματα είναι και δεις και κάποιο φρένο μπει
στο κατρακύλημα του νου

Κι ακόμη τα τρία αμαρτήματα:

Το πρώτο και βαρύτερο θεωρώ αμάρτημα το φόνο
Στο δεύτερο αμάρτημα βλέπει την απληστία
και θεωρώ το 'ΕΓΩ» σαν αρχική αιτία.
Το τρίτο η άρνηση του έρωτα βλέπω
όπου είναι δώρο του Θεού στο ζωικό βασίλειο

Ακόμη εντυπωσιακό είναι το ποίημά του για το Ελληνικό αλφάβητο. Κάτι που οι περισσότεροι δεν είχαμε προσέξει.

Ο Ελληνικός Αλφάβητος

Ο Ελληνικός αλφάβητος
αποτελεί τον «τέλειον αριθμό»
και είναι πλήρης μυστικισμού
και γνώση μυστηρίου.
Το πρώτο στη σειρά είναι το Άλφα,
στο κέντρο στέκεται το Νί
και τελευταίο τ' Ωμέγα
σε μια μυστικιστική διάταξη
δηλούν τη λέξη ΑΝΩ,
από του ορατού του κόσμου πέρα...
Σε μια αόρατη κίνηση μεταβολή ροής
στο νοητό και αόρατο κόσμο.

Η τέταρτη ενότητα αποτελείται από ποιητικά αφιερώματα στον Γιώργο Σπηλιώτη γραμμένα από φίλους ή αναγνώστες και ως εκτός τούτου δεν αποτελούν ενότητα –δι ο και δεν αξιολογούνται κριτικά- αλλά αποτελούν παράρτημα με τον πιθανό τίτλο «Έγραψαν για τον ποιητή Γιώργο Σπηλιώτη»

Σε κάθε περίπτωση η νέα ποιητική συλλογή του καπετάν Γιώργου Σπηλιώτη ανθρωποκεντρική και ιδιαίτερα πηγαία διακρίνεται για την ευαισθησία του που πηγάζει από την αγάπη του στον άνθρωπο και σε ότι τον χαρακτηρίζει στην καθημερινότητά του. Ιδιαίτερα η αγάπη στη θάλασσα και μια νοσταλγία που διατρέχει όλη τη συλλογή, κοινό γνώρισμα των ξέμπαρκων ναυτικών που δεν μπορούν να ξεφύγουν από τη γοητεία της. Αυτή η αγάπη μας έχει δώσει κατά καιρούς ξεχωριστές ποιητικές δημιουργίες που κοσμούν και πλουτίζουν την Ελληνική γραμματολογία.

Κριτική επί του έργου «Θάλασσα Ξελογιάστρα»

Σωτήρη Νικολακόπουλου

Για τις εντυπώσεις που μου γέννησαν η ανάγνωση του βιβλίου **Θάλασσα Ξελογιάστρα**, μου προκάλεσε αναγνωστική τέρψη και απόλαυση, πόνο και συμπάθεια, πολλαπλά ερεθίσματα και απορίες. Το κύριο χαρακτηριστικό είναι ότι τα παραπάνω αισθήματα παρέμειναν ακέραια τόσο κατά την πρώτη «αυτόνομη» ανάγνωση του βιβλίου όσο και σ' αυτές που ακολούθησαν και αυτό για μένα συνιστά ένα από τα βασικά προτερήματα του βιβλίου, εξηγούμαι. Βάσιμα και επιτυχώς διεκδικεί αυτοτέλεια, δικό του ορίζοντα, ξέχωρη εσωτερική δύναμη και παλμό, ειδικό καλλιτεχνικό βάρος και απόβαρο.

Ο καπετα Γιώργης Σπηλιώτης θεωρεί και βάζει στόχο την "πληρότητα, στο βιβλίο του **Θάλασσα Ξελογιάστρα** αλλά πάνω από όλα «τ' ωραίο ταξίδι».

Το βιβλίο, συνολικά, δίνει άρτια την περιπέτεια "του ταξιδιού" αφού σήμερα ζούμε στην ίδια την πραγματικότητα όσο ποτέ άλλοτε.

Ο Γιώργης έδωσε αυτό το ταξίδι, και ο δρόμος του ήταν μακρύς και τη χαρά, για όσα η θάλασσα του δίνει, και την οδύνη, για όσα παίρνει «στα βάθη της».

Μέσα από αδρά δείγματα γραφής μας ταξιδεύει σε μια θάλασσα γλυκιά μα και πικρή, όμοια με τη ζωή που κλείνει μέσα της, όχι μόνο την αχόρταγη ομορφιά, αλλά και το θάνατο. Μόνο που ο θάνατος δεν πρέπει να είναι έξω απ' τους νόμους της φύσης.

Αυτή τη θάλασσα ο Γιώργης, μας τη γνωρίζει έχοντας χορτάσει θέλοντας να γαληνέψει λίγο η ψυχή του, απ' "τες φαντασίες" και "τα ινδάλματα της ηδονής".

Άλλο λοιπόν, ν' αγναντεύεις τη θάλασσα, καλοσυνάτη ή τρικυμισμένη, οραματιζόμενος "ν' αποκτήσεις" κάποτε στα λιμάνια του κόσμου "ηδονικά μυρωδικά κάθε λογής" κι άλλο να τη βιώνεις από ανάγκη για τον επιούσιο, όταν το καράβι κόβεται στα δύο καταμεσής στο πέλαγος. Έχει ανάγκη τη θάλασσα ο Γιώργης τον δίδαξε τον γέμισε και πάντα είναι εκεί.

Ξέρω ότι η θάλασσα του δίνει ζωή, ξέρω πως είναι η αναπνοή του η ίδια του η καρδιά ο έρωτας του. Δεν ξέρω αν ο ίδιος είναι κύμα η πλάσμα βαθύ ή βραχνή φωνή ή θαμβωτική εικασία ψαριών και караβιών.

Δεν είναι μονάχα τα κοχύλια, το ψύχος του γαλάζιου που κροτάλιζε καιγόμενο, και η στέρωση του άστρου, το τρυφερό ξεκαθάρισμα του κύματος που σπαταλάει το χιόνι με τον αφρό, η ειρηνική κι ασάλευτη εξουσία σαν πέτρινος θρόνος στα βάθη, συσσωρεύοντας τις αναμνήσεις.

Ο Γιώργης γράφει πέρα απ' την ευφυΐα της θάλασσας. Το νερό ποτέ δεν παίρνει σχήμα στο μυαλό ή τη φωνή. Σαν ένα ολότελα σωματίνο σώμα, που ανεμίζει τα άδεια του μανίκια κι ωστόσο η μιμική του κίνηση αποτελεί επίμονη κραυγή, κραυγή εξω-ανθρώπινη, του αληθινού ωκεανού. **Η θάλασσα είναι η ίδια του η ζωή είναι ο έρωτας του, είναι η ξελογιάστρα του!**

Ο ήχος του νερού και του αγριεμένου κύματος δεν είναι σύμφυρμα ήχων, το λίκνισμα του νερού και το αγκομαχητό του ανέμου. Άκουγε τη θάλασσα, γιατί εκείνη ήταν η δημιουργός του τραγουδιού που τραγουδούσε και έγραφε ο ποιητής. Η θάλασσα, πάντα μαντιλοδεμένη, στο φέρσιμό της, τραγική, ήταν μονάχα ένας τόπος που πλάι της βάδισε για να τραγουδήσει. Δεν μπορώ να μην πω, πως αυτό που με έχει εντυπωσιάσει στο γράψιμο του φίλου Γιώργη, είναι που απεικονίζει ταυτόχρονα την συνεχή δυναμική της εναλλασσόμενης εικόνας της θάλασσας, έτσι που ο λόγος του να επιδρά στην ψυχή του αναγνώστη!

Φίλε Γιώργη, σου εύχομαι ολόψυχα αυτό το τελευταίο ποιητικό σου πόνημα να έχει μιά μακρόπνοη και ευδόκιμη πορεία και να φτερουγίζει σαν ταξιδιάρικο πουλί μέσα στους χώρους του έντεχνου λόγου. Είσαι ζωντανός άνθρωπος του καιρού μας, που ξέρει να οδεύει σταθερά με νεανική ορμή και με τα πλούσια βιώματα που έχεις, ας μείνεις, ως το τέλος η συνείδησης της πνευματικής μας κοινότητας. Κλείνω με την ευχή να έχεις την Υγεία σου να είσαι χαρούμενος και ευτυχισμένος κοντά στους δικούς σου ανθρώπους και οι στόχοι σου πάντα να ικανοποιούνται.

Και κάτι τελευταίο, σου εύχομαι πάντοτε οι στίχοι σου να λάμπουν σαν ήλιος μέσα στα πνευματικά σκοτάδια και να ακτινοβολούν μέσα σε κάθε διψασμένη ψυχή.

Σωτήρης Νικολακόπουλος

Κριτική επί του έργου «Θάλασσα Ξελογιάστρα»

Γιώργος Μαρινάκης

Ο Γιώργος Σπηλιώτης, μας έχει συστηθεί έως σήμερα σαν ένας πιστός θαυμαστής, ιδανικός ταξιδευτής και εικονικός εραστής της θεάς των Ωκεανών και των Πελάγων. Διαπιστώνουμε όμως ότι τη νέα του ποιητική συλλογή με τίτλο «ΘΑΛΑΣΣΑ ΞΕΛΟΓΙΑΣΤΡΑ», την έχει εμπλουτίσει και με μία πολυσυλλεκτική θεματολογία. Έτσι, εκτός από τα βιώματα από τη σχέση του με την αγαπημένη του ξελογιάστρα θεά Θάλασσα, μας μιλάει με ένα ρέοντα ποιητικό λόγο και για τους κυματισμούς σε άλλους χώρους του ψυχικού του κόσμου, όπως είναι αυτοί του έρωτα, της κοινωνίας, της φιλοσοφίας και της ιστορίας. Ο ποιητής διεισδύει μέσα σε πολύπλευρες κοινωνικές πτυχές, περιπλανιέται σε υπαρξιακά και συναισθηματικά μονοπάτια της ψυχής και με ένα λυρικό ρεαλισμό, επιλεκτική αλληγορία, αυθόρμητο εξπρεσιονισμό και εύστοχη ενδελέχεια, κατορθώνει να μας ταξιδέψει σε ένα πολύπτυχο και ρηξικέλευθο ποιητικό σύμπαν.

Στο πρώτο μέρος της συλλογής με τίτλο «ΘΑΛΑΣΣΑ», ο ποιητής αναπολεί τους ανοικτούς ωκεανούς με τα άλλοτε ήρεμα κι άλλοτε θηριώδη κύματα, τις περιπέτειες στα μακρινά λιμάνια και τις βραδινές βάρδιες κάτω από το μαγικό νυχτερινό ουρανό με τα ολόγιομα φεγγάρια και το στεφάνωμα των άστρων. Απολαμβάνει τις εναλλαγές των χρωμάτων του ορίζοντα, τα ψαλιδίσματα των γλάρων και των Albatross, απαριθμεί τα τροχιοδεικτικά αστέρια με τα ποικίλα ονόματα, νοσταλγεί τα παλιά πλοία, τους γερο-καπετάνιους και τους τιμονιέρηδες και αφηγείται τα μεθυστικά του όνειρα και τις αγαπημένες οπτασίες. Και προσμένοντας την πολυπόθητη επιστροφή στην Ιθάκη του, κρούει τις ευαίσθητες χορδές της Ψυχικής του Άρπας, στο κάλεσμα του Ορφέα και στο κέντρισμα της Μούσας.

Στο δεύτερο μέρος με τίτλο «ΕΡΩΤΙΚΑ», ο ποιητής νοσταλγεί και εγκωμιάζει την αγαπημένη του γυναίκα Βασιλική, τη μούσα Ερατώ, τη θεά Αφροδίτη, τις Γοργόνες και τις Νηρηίδες με τις Απολλώνιες λύρες τους. Μεθάει με το γλυκό κρασί της ζωής και του έρωτα, και αφού αμφιταλαντευτεί μεταξύ καρδιάς και λογικής, τελειώνει με ένα συγκινητικό ύμνο προς τη Μάνα.

Στο τρίτο μέρος με τίτλο «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ», ο ποιητής εκφράζει τις αγωνίες του για το περιβάλλον και τη φύση, αποδοκιμάζει τα αμαρτήματα της ψυχής, και ξορκίζει πολέμους, κρίσεις, φτώχειες, δυστυχίες και το άπληστο κυνήγι του χρήματος. Εγκωμιάζει την ειρήνη, την ελευθερία, την αδελφοσύνη την αγάπη και τη μουσική, στοχάζεται περί Θεών και θρησκειών, φιλοσοφεί περί πνεύματος και ύλης, και αποκρυπτογραφεί τα σύμβολα του ελληνικού αλφάβητου.

Στο τέταρτο μέρος με τίτλο «ΙΣΤΟΡΙΚΑ», ο ποιητής δοξάζει την Ελληνική Σκέψη και τον Πολιτισμό και στηλιτεύει την κλοπή τους από τους κατακτητές, αποδίδει φόρο τιμής στο γαλανόλευκο εθνικό μας σύμβολο, ενώ θα υμνήσει τον Μέγα Αλέξανδρο και την Αλεξάνδρεια, τους Μακεδονομάχους και τον Παύλο Μελά, τους Μαραθωνοδρόμους και τον Στέλιο Κυριακίδη, αλλά και τα δώδεκα παλικάρια από το Ρατζακλί. Και θα αφηγηθεί το όνειρο μιας χειμωνιάτικης βραδιάς στην ξενιτιά, για την επιστροφή του στο πατρικό σπίτι.

Για την αποτύπωση των ιδεών του στο χαρτί, ο ποιητής χρησιμοποίησε το πολυτονικό σύστημα, η οποία ήταν μια πολύ εύστοχη επιλογή, διότι ειδικά στην ποίηση η πολυτονική γραφή βοηθάει στην ανάδειξη του στιχουργικού μέτρου, προσδίδει μια ιδιαίτερη ομορφιά στην εικαστικότητα του ποιήματος, αλλά και επαναφέρει την παραδοσιακή μαστοριά και λογιοσύνη της ελληνικής γλώσσας.

Μετά από την περιπλάνηση στο νέο βιβλίο του Γιώργου Σπηλιώτη «ΘΑΛΑΣΣΑ ΞΕΛΟΓΙΑΣΤΡΑ», διαπιστώνουμε ότι ο λόγος του ποιητή εμπεριέχει όπως πάντα μια νοσταλγική αφήγηση και λυρισμό, άλλοτε είναι έμμετρος κι άλλοτε ελεύθερος, αλλά πάντα αναδύεται έντονα συγκινησιακός. Αυτή τη φορά όμως, ο ποιητής εκτός από τις ποικίλες του αναφορές στην εικονική του ερωμένη θεά Θάλασσα, αρμενίζει και σε ποικίλους υπαρξιακούς και συμπαντικούς προβληματισμούς, σε πολλές εύστοχες αναφορές στο περιβάλλον και τη φύση, αλλά και σε φιλοσοφικές ενδοσκοπήσεις μέσα στις μύχιες πτυχές και τους δαιδαλώδεις λαβυρίνθους της ανθρώπινης ψυχής. Παλινδρομεί μέσα στα διαχρονικά και δισεπίλυτα κοινωνικά προβλήματα, ψηλαφεί τις πληγές και προσπαθεί ποιητικά να τις επουλώσει. Περιφρονεί τους εφησυχαστικούς μίτους της Αριάδνης, και εισβάλλει όλο και βαθύτερα μέσα στα εφιαλτικά και ερεβώδη κρησφύγετα του κακού, για να εξοντώσει όλους τους Μινώταυρους του σκότους και του μίσους. Και τελικά αναδεικνύεται σε ένα αστείρευτο ταξιδευτή της γης και του ουρανού, σε ένα ονειρευτή της ύπαρξης και της αγάπης. Και όλα

αυτά, αποδεικνύουν ότι ο Γιώργος Σπηλιώτης εκτός από ένας ευαίσθητος και πολύτροπος ποιητής, είναι και ένας πολυεπίπεδος, ανήσυχος και ευφλόγιστος στοχαστής.

Καπετά-Γιώργο σε ευχαριστούμε για την αισθητική εμπειρία που μας προσέφερες με τη νέα σου ποιητική συλλογή και εύχομαι ότι αυτό το πολυσυλλεκτικό μπόλιασμα που επιχείρησες στη θεματολογία σου, να γεννήσει δημιουργικά παρακλάδια που θα δώσουν νέα στιχουργικά άνθη και καρπούς στα επόμενα βιβλία σου.

Γιώργος Μαρινάκης

*Γενικός Γραμματέας
Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών*

Κριτική επί του έργου «Θάλασσα Ξελογιάστρα»

Σπυρίδωνα Λυκούδη

Φίλε μου και συνταξιδιώτη, στις λογοπλοκίας τα ανώτερα, τα νοητικά του συμπαντικού κόσμου τα καθαρά τα μονοπάτια, διαβάζοντας το έργο σου «θάλασσα Ξελογιάστρα», βρέθηκα μεταξύ ουρανού και θάλασσας και ο νους όπως πολύ καλά γνωρίζεις, πέταξε στα υπερώα της ανθρώπινης διάνοησης, εκεί που μόνον οι εκπαιδευμένοι στα ταξίδια του νου, προς τις χώρες που τις λένε μεταφυσικές, μπορούν να οδηγηθούν να στοχαστούν και να δημιουργήσουν. Όπως εσύ αδελφέ και ταξιδευτή, που μέσα από ένα υλικό καράβι μπόρεσες να ταξιδεύσεις νοητικά στου σύμπαντος το πλοίο, και έγινες της νόησης ο συμπαντικός ο ιχνηλάτης, επιστρέφοντας από την επιρροή του ποιητικού σου ίστρου, βρέθηκα στην πεζή του υλικού κόσμου την πραγματικότητα, και αναρωτήθηκα.

Αν αυτό το έργο σου δεν είναι προτεινόμενο για το ΝΟΜΠΕΛ της ποίησης, τότε ποιό άλλο έργο θα μπορούσε να προταθεί, με την ανάλογη αξία του δικού σου έργου.

Η επιβράβευση του δημιουργού, έχει γίνει ήδη στους εσωτερικούς κόσμους και το ξέρεις πολύ καλά, η επιβράβευση όμως από τους επίγειους μηχανισμούς, δεν είναι ατομική υπόθεση του δημιουργού, είναι υπόθεση της ανθρώπινης κοινωνίας, που έτσι αυτοχαρακτηρίζεται, αυτοβαθμολογείται και αυτοβραβεύεται.

Αθήνα 31 Μαΐου, 2020

Λυκούδης Σπυρίδων

Γ.Γ. ΔΕΕΛ, Αντιπρόεδρος Ε.ΚΕ.Α



Ο καπετά - Γιώργος Σπηλιώτης 1969

Η φωτογραφία να γίνει μεγαλύτερη και σε ξεχωριστή σελίδα

Z': Λοξοδρομική ρότα*

Ο Γιώργος Σπηλιώτης γεννήθηκε στο Ρατζακλί της Κεφαλονιάς, το 1945. Οι παιδικές του αναμνήσεις σφραγίστηκαν από τον καταστρεπτικό σεισμό του 1953 και χωρίς αμφιβολία του επηρέασαν την ρότα στην μετέπειτα ζωή του.

Τα γυμνασιακά του χρόνια τα πέρασε στο ανεγειρόμενο Αργοστόλι, όπου οι δάσκαλοί του σφυρηλάτησαν τον ατίθασο χαρακτήρα και το πνεύμα του νέου με επιμέλεια. Υπήρξε αθλητής στίβου των 800 μέτρων από το 1957. Από το έτος 1963 κρατά το ρεκόρ με χρόνο 2.00 στην Κεφαλονιά, όπου του έδωσε το εισιτήριο για τους Πανελληνίους αγώνες στο καλλιμάρμαρο στάδιο τα έτη 1962, 1963.

Παρασυρόμενος από τον ενθουσιασμό της νεότητας, πήρε όπως οι περισσότεροι Κεφαλλονίτες το δρόμο των πλατιών οριζόντων. Μπαρκάρισε αρχικά σαν μούτσος και πολύ νωρίς βρέθηκε στη γέφυρα του πλοίου.

Ο Γιώργος Σπηλιώτης, αθεράπευτα Ιόνιος, πέρασε ένα μεγάλο μέρος της ναυτικής του καριέρας στο πλοίο με το όνομα Κεφαλονιά του Κεφαλλονίτη Βεργωτή, που εκτός των άλλων ήταν από τα λίγα πλοία που διέθεταν βιβλιοθήκη για το πλήρωμα.

Από τη γέφυρα τώρα του πλοίου ο είκοσι-τετράχρονος υποπλοίαρχος ατενίζει και χαιρέται τους ορίζοντες με τα χρώματα του λυκαυγούς και τα ρομαντικά δειλινά, που μόνο η θάλασσα ξέρει να χαρίζει απλόχερα στους εραστές της. Οι ανησυχίες του όμως τον έκαναν να δει τη στενότητα «της γραμμής των οριζόντων» του Καββαδία.

Θαυμάζοντας το πλοίο σαν κατασκευή, τα λιμάνια και τις διώρυγες που φάνταζαν φωταγωγημένα τη νύχτα, γοητευμένος από τις κρεμαστές γέφυρες και την αρχιτεκτονική των κτιρίων ανά τον κόσμο ερωτεύθηκε την επιστήμη Structural of Engineering. Έτσι μετά από επτά ολόκληρα χρόνια κοντά στην μεγάλη του αγάπη, αποχαιρέτησε για πάντα τη θαλασσινή ζωή. Της υποσχέθηκε όμως ότι θα γυρίσει για ένα υπερπόντιο ταξίδι.

Υπηρέτησε στο Λιμενικό Σώμα κοντά στον ποιητή Κώστα Σταμάτη, τα ποιήματα του οποίου τον συγκίνησαν και έδρασαν καταλυτικά ώστε οι ευαίσθητες χορδές του να αρχίσουν να πάλλονται εμπρός στον ποιητικό λόγο.

Εκπληρώνοντας τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις βρέθηκε στα θρανία του Πολυτεχνείου R.P.I. στην πόλη Τρογ της Νέας Υόρκης. Επτά χρόνια αργότερα αποφοίτησε με το πτυχίο Doctor of Philosophy in Structural Engineering.

Εργάστηκε ως μηχανικός στην κατασκευή λιμένων στις Η.Π.Α. Στο διάστημα αυτό σπούδαξε στη σχολή μουσικών οργάνων στην Ουάσινγκτον την κατασκευή βιολιού πλάι στον μουσικό και δάσκαλό του Willy Gault.

Μετά από τριάντα χρόνια στην ξενιτιά επαναπατρίστηκε με την οικογένειά του πού αλλού από την αγαπημένη του γενέτειρα, όπου εργάζεται ως Structural Engineer. Είναι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, του Κύκλου Ποιητών Ελλάδος και πρόεδρος της Εταιρείας Κεφαλλήνων Λογοτεχνών (Ε.ΚΕ.Λ.)

Στο ποιητικό προσκήνιο παρουσιάζεται το 1980. Τα ποιήματά του εμπνευσμένα από την θάλασσα είναι γεμάτα αρμύρα, μιλούν για τη θαλασσινή ζωή, τα τερτίπια της θάλασσας, τους καημούς της ξενιτιάς και το νόστο. Μία άλλη ομάδα ποιημάτων είναι εμπνευσμένα από την μυθολογία, την ιστορία, την φιλοσοφία και μιλούν για τον άνθρωπο.

*Η επιλογή του μικρότερου τόξου πλεύσης των ποντοπόρων πλοίων

Όρτσα και Φύγαμε

Πρόλογος

Ένότητα Α΄: Θαλασσινά

Ωδή στον άνθρωπο του πελάγου

Liberty Hellas

Στή Γέφυρα του πλοίου Βάρδια (12 – 4)

Ποτέ της δέν μέ πρόδωσε

Ξημέρωμα

Όλα μέ ξέρουνε

Μέ ένα σκαρί

Ένα Ταξίδι

Στου Φεγγαριού τή Χάση

Άγγελικούλα

Είδα στό Δρόμο

Περυσυλλογή

Στής Φαντασίας τ' Όνειρο

Πίνακες Εικόνες Σιωπής

Ένότητα Β΄: Έρωτικά

Χωρίς Έσένα

Ό Μάης

Χθές τό Δείλι

Του Δειλινοῦ τό Χρῶμα

Στή Μούσα Έρατώ

Σμαράγδι του Γιαλού

Όπτασία

Όμιλος προς την Μάνα

Ένότητα Γ΄: Πνευματικές Ανισχυχίες

Τό Έγκλημα στό Περιβάλλον

Ό Μάνα Φύση

Τά Τρία Άμαρτήματα

Χρόνος & Χρήμα

Σέ προστατεύω παιδί μου

Ό Κρίση

Όν Όπάρχουν Θεοί

Διερωτώμαι και Άπορώ

Γλυκό Κρασί

Δύο Δρόμοι

Ό Θετική Σκέψη

Τό Φῶς του Άποσπερίτη

Ό Άγνωστος Επισκέπτης

Ποτέ μήν Πεις Κακό

Ένότητα Δ΄: Ίστορικά

Ό Έλληνική Σκέψη

Ό Γαλανόλευκη Θεά

Όλλάς τό Μεγαλειό σου

Ό Έλληνικός Άλφάβητος

Χωρίς Αιδώ

Μιά Χειμωνιάτικη Βραδιά

Ό Μήκη - Ζέζα

Ό Ποτισμένη μέ Δάκρυ

Μαραθωνοδρόμοι

Δώδεκα Παλληκάρια από τό Ρατζακλί

Άλεξάνδρεια

Ένότητα Ε΄: Αφιέρώσεις στον καπετά - Γιώργο Σπηλιώτη

Κυρά - Θάλασσα

Τό Φῶς τῆς Οἰκουμένης

«὘νθα Ἄλλοι Μεν Πάντες Οἴκοι Ἔσαν»

Ἡ Ρότα τοῦ Καπετά Γιώργη Σπηλιώτη

Ταξίδι στό Νότο (South Bound)

Τρέξε καπετά - Γιώργη

Σέ Βλέπω στό Διάδρομο

Ποιά Μάνα σέ Γαλούχησε

Τό Ἱστορικό Ταξίδι του Πυθέα

Ἄντίδωρο.....

Τα αισθήματα που ἔνοιωσα

Μια κοπελιά απ' την Κρήτη

Το Ταξίδι του Πυθέα

Τό Τσιγκελωτό Μουστάκι

«Κεφαλήτικες Προσωπικότητες Ἡθους»

ΣΤ΄: ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Κριτική επί του ἔργου Κώστα Σταμάτη

Κριτική επί του ἔργου Κώστα Καρούσου

Κριτική επί του ἔργου Παναγιώτη Καπνιστή

Κριτική επί του ἔργου Φώτη Δημητρόπου

Κριτική επί του ἔργου Σταύρου Ἰντζεγιάννη

Κριτική επί του ἔργου Σωτήρη Νικολακόπουλου

Κριτική επί του ἔργου Σπυρίδωνα Λυκούδη

Έργα του Ιδίου:

1. **Grafeas.** Multilingual Word Processor, Baltimore, MD, USA, 1986
2. **Θάλασσα Αγάπη μου.** Θαλασσινή ποίηση, Πάτρα 2004
3. **Θαλλόν Ελαίας.** Ποίηση, Πάτρα 2005
4. **Φάρος.** Θαλασσινή ποίηση, Πάτρα 2007
5. **Το Παιδί που Άλλαξε το Πεπρωμένο του.** Βιογραφία Μαρίνου Χιόνη, Πάτρα 2010,
6. **Ο Ναυτικός μου Σάκος.** Θαλασσινή ποίηση, Πάτρα 2013
7. **Το Ταξίδι του Πυθέα στη Θούλη,** Θαλασσινή ποίηση, Πάτρα 2015
8. **Μέσα από το Φιλιστρίνι.** Βιογραφία Καπετά Στάθη Τραυλού, Κεφαλλονιά 2016
9. **Θάλασσα ο Έρωτάς μου ο Μεγάλος.** Θαλασσινή ποίηση, Κεφαλλονιά 2016
10. **Ένα Μπουκέτο Γιασεμιά.** Σατυρικής ποίηση Σπύρου Φραγκόπουλου Κεφαλλονιά 2017
11. **Η Μυθολογία των Αστερισμών.** Θαλασσινή ποίηση, Πάτρα 2018
12. **ΠΥΘΕΑΔΑ.** Έπος, Θαλασσινή ποίηση, Πάτρα 2019
13. **Ανθολογία Νέων Κεφαλλήνιων & Ιθακήσιων Ποιητών.** Πάτρα 2019